

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

13. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

30. BŘEZNA 2008

Z obsahu:

Boëthius a Cassiodorus
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
12. března 2008
- strana 2 -

Život pro lásku
Sestra Maria Consolata
Betrone strávila 17 let
svého života v přísné
klauzuře jako nehasnoucí
plamen lásky
- strana 4 -

Vrchol heroismu
v ustavičném úkonu lásky
- strana 5 -

Ježíš - Sběrač
hadrů lásky
- strana 6 -

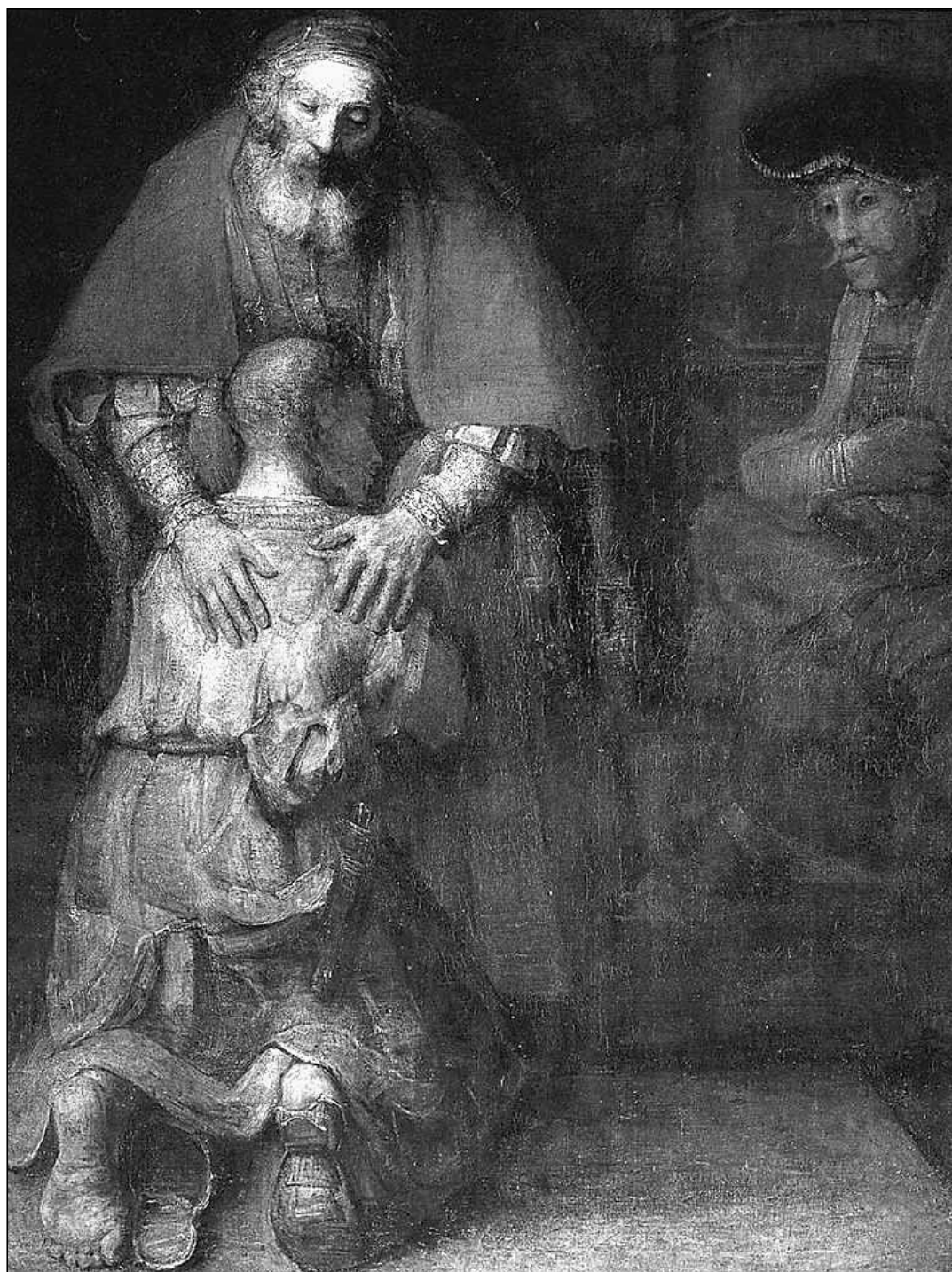
Může být nerozumná
bytost osobou?
Prof. Dr. Václav Wolf
- strana 7 -

Bez Krista není Církve
Bernhard Springer
- strana 8 -

Zázraky jako
dar milosrdenství
- strana 9 -

Mládež a potopa
Myšlenky k Neděli
Milosrdenství
- strana 10 -

Zotročení,
pronásledování, zabíjení
Utrpení křesťanů v Súdánu
- strana 11 -

Bartolomé Esteban Murillo (1618-1682): Návrat marnotratného syna

Dnes bych chtěl hovořit o dvou církevních spisovatelích, kteří žili v těch nejtěžších letech křesťanského Západu, a to zvláště na italském poloostrově. Odoakr, král germánského kmeny Herulů, se vzbouřil a učinil konec západnímu římskému císařství (r. 476), ale brzy nato se musel podrobit Theodorikovým Ostrogotům, kteří na několik desetiletí převzali kontrolu nad italským poloostrovem.

Symbióza kultur

Boëthius, který se narodil v Římě kolem roku 480 v šlechtickém rodu Aniciů, vstoupil do veřejného života již jako mladík a dosáhl zde již v dvaceti pěti letech kariéry senátora. Věrný rodné tradici věnoval se politice v přesvědčení, že je možno smířit nosné linie římské společnosti s hodnotami nových národů. V této nové době setkávání kultur pokládal za své poslání tyto kultury smířit a spojit tak dvě kultury, klasickou římskou a rodící se kulturu ostrogotského národa. Byl takto aktivní i za vlády Theodorika, který si ho v prvních dobách velice vážil. Ani při této politické aktivitě Boëthius nezanedbával studium a věnoval se zvláště prohlubování témat v oblasti filozoficko-náboženské. Psal však také příručky matematiky a geometrie, hudby, astronomie: to všechno se záměrem předávat novým generacím, novým dobám velkou řecko-římskou kulturu. V této oblasti, tzn. v úsilí podporovat setkávání kultur, využíval kategorie řecké filozofie k předkládání katolické víry, a to i zde v hledání syntézy mezi hellenisticko-římským dědictvím a poselstvím evangelia. Právě z toho důvodu byl Boëthius označen za posledního představitele římské antické kultury a za prvního ze středověkých intelektuálů.

Útěcha uprostřed trápení

Jeho nesporně nejznámějším dílem je *De consolazione Philosophiae* - *O útěše filozofie*, které

Boëthius a Cassiodorus

napsal ve vězení, aby dal smysl svému nespravedlivému věznění. Byl totiž obviněn z komplotu proti králi Theodorikovi, protože se ujal u soudu obrany svého přítele senátora Albina. Ale to byla jen záminka: ve skutečnosti Theodorik, arián a barbar, podezřívá Boëthia ze sympatií k byzantskému císaři Justinianovi. A tak byl postaven před soud, odsouzen a 23. říj-

na 524 popraven ve věku pouhých 44 let. Právě pro tento svůj dramatický konec může hovořit z hloubky vlastní zkušenosti také k současným lidem a především k tak četným osobám, které postihl stejný osud z důvodu nespravedlnosti, která je přítomná v tak velké části „lidské spravedlnosti“. V tomto díle hledá ve vězení útěchu, hledá světlo, hledá moudrost. A říká, že prá-

Editorial

Mezi svůj první příchod na svět v lidském těle a svůj příslibený druhý příchod ve slávě zařadil Pán Ježíš celou řadu svých návratů, při kterých se zjevuje podobně jako po vzkříšení, nikoliv všem, ale zvláště vyvoleným duším. Společným jmenovatelem všech těchto jeho návratů je zdůraznění a další přiblížení jeho milosrdné lásky. Čím více se od něho lidé vzdalují, tím více se snaží k nim znovu přiblížit. Přichází opakovaně, aby nás skrze své posly zval k uvědomělé spoluvykupitelské spolupráci na spásu světa. Projevuje přitom vždy novou vynalézavost a nové formy nabídek své nekonečné lásky a bezedné dobrotivosti.

Mexickou mystičku služebnicí Boží Conchitu Armidu z přelomu 19. a 20. století (1862-1937), která ho vroucně prosila: „Ježíši, Spasiteli lidí, spas je!“, pozval, aby se stala bezvýhradnou obětí a celý svůj život proměnila v jeden řetěz úkonů lásky. Je třeba mít na paměti, že Conchita nebyla osoba Bohu zasvěcená, nýbrž manželka a pak vdova, která se celý život starala o svou rodinu, a její mystická vytržení se u ní střídala s všední domácí prací hospodyně. Její úplné spojení s obětí Ježíše Krista praktikují dnes převážně insti-

tuty zasvěceného života, které jako laik založila.

O něco mladší Consolata Betrone (1903-1946) byla napak řeholnice, skrze kterou si Pán přišel získat miliony prosebníků o milosrdenství mezi věřícími, a to prostou modlitbou malých duší: „Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!“ Mariina přítomnost v této modlitbě souvisí zřetelně s její rolí Spoluvykupitelky, do které chce milosrdná Matka Spasitelova zapojit i nás. Za touto modlitbou tedy musí stát nejen slova, ale opravdové úkony lásky. Pán přislíbil, že na každou takovou „malou prosbu malé duše“ odpoví záchranou a spásou lidské duše. Neméně velkodušná jsou zaslíbení, která dal Pán jen o dva roky mladší svaté řeholnici Faustyně Kowalské v souvislosti s opravdu lidovou modlitbou: „Korunkou k Božímu Milosrdenství“ a s „Hodinou milosrdenství“ - hodinou, kdy za nás zemřel na kříži. Všechna tato poselství nás vyzývají, abychom se na milosrdnou Lásku obraceli nejen se svými vlastními nevěrnostmi, nevděčností a hříchy, ale abychom se sami osvědčili jako milosrdní a představovali Božímu Milosrdenství především ty, kteří jeho milosrdenství nejvíce potřebují.

Pokračování na str. 13

vě v této situaci dokázal rozlišovat mezi zdánlivými dobry - ta ve vězení mizí - a mezi dobrem pravým, jakým je opravdové přátelství, které se neztrácí ani ve vězení. Nejvyšší dobro je Bůh: Boëthius se naučil - a nás tomu vyučuje - nepropadat fatalismu, který zhašší naději. Učí nás, že nevládnou fakta, nýbrž vládnou Prozřetelnost a ta má svou tvář. S Prozřetelností je možno hovořit, protože Prozřetelnost je Bůh. A tak i ve vězení mu zůstává možnost modlitby, rozhovoru s Tím, který zachraňuje. Současně i v této situaci si zachovává smysl pro krásu kultury a dovolává se nauky velkých antických filozofů řeckých i římských, jako Platona, Aristotela - začal tyto Řeky překládat do latiny - Cicera, Seneky, a také básníků jako Tibulla a Vergilia.

Hledání pravé moudrosti

Filozofie ve smyslu hledání pravé moudrosti je podle Boëthia pravým lékem duše (Lib. I). Na druhé straně člověk může zakoušet autentické štěstí jedině ve vlastním nitru (Lib. II). Tímto způsobem se Boëthiovi daří nalézat smysl v přemýšlení o vlastní tragédii ve světle mudroslovného spisu Starého zákona (Mdr 7,30-8,1), který cituje: „Žádné zlo nepřemůže moudrost. Moudrost se mocně šíří od jednoho konce světa na druhý a ušlechtilé všechno spravuje“ (Lib. III, 12: PL 63, col. 780). Tzv. prosperita zlých se nicméně jeví jako lhářka (Lib. IV) a projevuje se prozřetelnostní charakter nepříznivého osudu. Obtíže života odhalují nejen to, jak je život efemérní a krátkého trvání, ale jeví se dokonce jako užitečné k vytvoření a udržení autentických vztahů mezi lidmi. Nepříznivý osud totiž dovoluje rozlišit falešné přátele od pravých a dává pochopit, že nic není cennějšího pro člověka než pravé přátelství. Přijímat podmínky utrpení fatalisticky je absolutně škodlivé, dodává věřící Boëthius, protože

Pokračování na str. 12

Poslání v Božím jménu

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Jako mě poslal Otec, i já posílám vás.

Ježíšovi vyvolení, kteří se v hodinách jeho utrpení rozprchli jako ovce bez pastýře, jsou opět pospolu. Jdi za nimi do Večeřadla a staneš se svědkem jejich sklíčenosti, obav a nejistoty. Zavřené dveře je mají oddělit od okolního světa. Uchýlili se do ústraní především ze strachu, ale tato jejich odloučenost je ve skutečnosti nejlepší přípravou na opětovné setkání s Pánem a Mistrem.

Je již večer té první velké Neděle. Ráno slyšeli zprávy žen, Petr a Jan viděli prázdný hrob, ale jejich nejistota trvá. Události uplynulých dnů byly příliš šokující a znamenaly zhroucení jejich dosavadních představ a očekávání. Ty dlouhé hodiny opuštěnosti a nejistoty jsou pro ně také dobou zamyšlení nad sebou a zpytování svědomí. To, co je nejvíce trápí, je obava, že ztratili Ježíše. Žili v jeho společnosti tři roky. Jeho přítomnost se pro ně stala tak samozřejmou a nezbytnou, že si už nedovedou představit, jak by mohli žít bez něho. Ani skutečnost, že již není v hrobě, je nezabavila obav a pochybností. Jestliže vstal z hrobu, kam šel? Proč se nevrátil ke svým? Více než Židů se začínají obávat toho, že tuto ztrátu sami zavinili. Tíže událostí posledních dnů a prožitý citový otřes je příliš šokující, než aby si mohli uvědomit, že se vlastně nestalo nic jiného než to, co Ježíš předpověděl. Jestliže nepochopili, ani když na vlastní oči viděli to, o čem předtím slyšeli, tím méně mohou pochopit, že oslavený Ježíš je stejně blízko, i když ho nevidíme, že nám může být nejbližší právě tehdy, když jeho přítomnost vůbec necítíme. Boží přítomnost se neměří našimi pocity.

Aby ses důvěrně spojil s Bohem, nestací jeho blízkost. I ty se musíš přiblížit k němu. Přiblížovat se k Bohu znamená opouštět sám sebe, a to je vždy bolestné. Ale neboj se. Právě proto, že je ti Pán přítom nablízku, nedovolí, abys byl zkoušen více, než můžeš snést. V pravou chvíli ti dá zakusit svou přítomnost a pak poznáš v novém netušeném světle jeho záměry i své nové poslání.

Když se naplnila lekce opuštěnosti a pochyb, stanul Pán uprostřed svých drahých: *Pokoj vám!*

Nejsou to vlastně stejná slova, která slyšeli před třemi dny, když se s nimi loučil? *Pokoj svůj vám dávám..., nermuťte se a ne-*

bojte se... Řekl jsem vám to, abyste uvěřili, až se to stane...?

Buďte klidní, moji drazí. Dílo, pro které jste opustili všechno, pokračuje. Jsem s vámi a vy jste se mnou. Podívejte se dobře, že jsem to Já. Až do skonání věků ponesu na svém těle královské znaky svého vítězství. Prorazili mi ruce a nohy, probodli můj bok, ale já žiji. Před třemi dny jste si mysleli, že mi věříte, ale já jsem vám předpověděl, že se rozprchnete a necháte mě samotného. Buďte dobré mysli. Přináším vám **odpuštění a mír**. *Nyní věřte?*

Vím, že jste mě milovali a uvěřili jste, že jsem vyšel od Boha. Můj Otec sám vás miluje. Ta láska, kterou mě Otec miluje, je i ve vás. Prožíváte nyní radost a pokoj z milosti odpuštění a opětovného setkání se mnou. Pro tento pokoj a pro tuto radost jsem přišel na svět. Půjďte v mých šlépějích. Budete pokračovat v tom, co jste viděli u mne, když jste byli se mnou. Jako mne Otec poslal, tak nyní já posílám vás. Já jsem chodil a dobře činil, zaháněl zlé duchy a odpouštěl hříchy. To je to jediné, čeho je zapotřebí. Budete hledat to, co zahynulo, budete hledat ztracené ovce. Budete rozdatelci milosrdné lásky mého nebeského Otce... Půjďte a budete předávat ovoce mého utrpení a mé smrti. Budete odpouštět hříchy, aby lidé měli život a měli ho v hojnosti.

Chápete, co jsem vám učinil?

A chápeš ty, co Ježíš učinil? Nyní víš, na čem mu nejvíce záleželo, když se dal zajmout, ponížit, odsoudit, zbičovat, ukřižovat, probodnout, pohřbit. Šlo mu o to, abys měl trvale k dispozici nevyčerpatelný poklad Otcovy milosrdné lásky. Aby všichni, kdo *zhřešili proti nebi a před Bohem*, mohli *vstát a jít k Otcovi*. To je to první, co sděluje apoštolům po bolestných hodinách očistného odloučení.

Jsou ještě plní nedokonalostí a obav, stále ještě mnoho věcí nevědí a nechápou, ještě nepřišel Utěšitel, aby jim *ukázal všechno*, ale již dostávají plnou moc, aby mohli dělat to, co židé tak zazlivali Ježíšovi, kdykoliv říkal: *Odpouštějí se ti hříchy*. Neboť *kdo může odpouštět hříchy, ne-li sám Bůh?* Jsi svědkem, jak Bůh se jakoby nedočkavě dělí o svou božskou moc s těmito slabými, ustrašenými a chybujícími muži, jen abys měl zajištěn zdroj milosrdenství a měl jistotu, že se ti dostává Otcova odpuštění.

Poklekni Ježíši k nohám a vyznej z celého srdce: *Můj Pán a můj Bůh!* Nepřestávej mu děkovat za vykupitelský dar Božího milosrdenství. Děkuj za ty nepřehledné řady těch, kteří uposlechli jeho volání a dali

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,42–47

(Křesťané) setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplňovala bázeň, poněvadž se prostřednictvím apoštolů dělo mnoho divů a znamení. Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všechnen svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecně oblíbě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolanych ke spáse.

2. čtení – 1 Petr 1,3–9

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtychvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé. Je pro vás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc (a vede) ke spáse, která se má ukázat (nyní) v poslední době. A proto budete potom jásat, i když vás snad musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to ke chvále, slávě a cti. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Za to budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti, až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše.

Evangelium – Jan 20,19–31

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu

Pokračování na str. 15

se mu k dispozici, aby předávali jistotu jeho odpuštění. Děkuj mu za nekonečné řady kajících, kterým se dostalo a dostane daru odpuštění. Poděkuj za všechny viny, které utonuly a ještě utonou v moři Božího milosrdenství.

Děkujte Hospodinu, neboť je dobrý; jeho milosrdenství trvá na věky!

Bratr Amadeus

Život pro lásku

„Život světců je pro ostatní normou pro život.“ Tato slova pronesl v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů v Turíně kardinál Giovanni Saldarini na zahájení kanonického procesu čtyř případů blahořečení. Jedním z nich byla kapucínská klariska sestra Maria Consolata Betrone. Tato světice se narodila 6. dubna 1903 a zemřela 18. července 1946. Ze 43 let svého života strávila 17 let v přísné klauzuru kapucínského kláštera a její život zazářil v Církvi jako nehasnoucí meteor lásky.

I. Mladická Pierina

Narodila se jako druhé dítě v rodině pekaře. Když jí bylo 13 let, spočinul na ní se zalíbením Pánův pohled.

Jednoho dne totiž, když byla právě na pochůzce, vytryskla jí ze srdce horoucí modlitba: *Můj Bože, miluji tě!* Toto spontánní duchovní hnutí jí samu překvapilo: bylo to pro ni setkání s Pánem. Ve svých životopisných poznámkách po několika letech popsala tento zážitek s prostotou a svěžestí, s jakou se v ní zapsal jednou provždy. 8. prosince 1916 na slavnost Neposkvrněné se svaté Panně zasvětila. Při svatém přijímání se božská výzva ozvala výrazněji slovy: *Chceš být celá moje?* Hluboce dojata touto milostí dala se do pláče a v tomto pláči, aniž by plně chápala obsah této otázky, odpovídá: „*Ježíši, ano.*“ 26. února 1917 se rodina přestěhovala do Turína. Pierina má 14 let a uprostřed zkoušek, pochybností, pokušení, nástrah a vnitřního utrpení a obětí musí čekat do 21 let, aby mohla skutečně své povolání. Až do té doby se u ní naplňují slova proroka: *Přitáhnu ji k sobě, zavedu ji na poušť a budu mluvit k jejímu srdci* (Oz 2,16). Je to vnitřní ústraní mladé Pieriny: uchválena Pánem prožívá stesk po ideálu dokonalosti, žije ve vzpomínce na slib a očekává jeho naplnění.

II. Pánova důvěrnice

Ke kapucínkám mě nic nepřitahuje, bylo její konstatování po třech svůdných nabídkách vstoupit do institutů aktivního života,

kteří jí navrhoval její zpovědník don Accoamasso. Rozhodla se, že vstoupí ke klariskám v Turíně. Bylo to 17. dubna 1929. Kromě sklonu k milosti pokání jsou u ní zřejmé další prvky serafinského charismatu: chudoba, společný život a veselost. 28. února 1930 byla její obláčka, při které přijala jméno Maria Consolata. Svátá Panna je v Turíně velmi uctívána pod tímto titulem: Panna Maria Těšitelka zarmoucených.

Pro mladou sestru je toto jméno příznačné: ještě dříve, než se uskuteční její poslání, bude smyslem jejího života: chce být těšitelkou Ježíšova Srdce a všech těch, kteří jsou schopni vnímat a přijmout Pánovu lásku. Podle toho, co tuší, bude misionářkou, ale na nekonečno. Při obláčce vnímá Boží vnučnutí, které jí určuje cestu: *Nežádám od tebe nic jiného než toto: ustavičný akt lásky.* A po celých 17 let klášterního života to bude základ, na který se soustředí, který sjednotí její bytost a bude přetvářet každý okamžik jejího života na *consumatum est – dokonáno jest.* 8. dubna 1934 skládá na Bílou neděli věčné sliby. V klášteře vykonává službu kuchařky, vrátné a příštípkačky. Když se 22. července přestěhuje do nového kláštera v Moriondo Moncalieri, je také ošetřovatelkou a sekretářkou.

Saluzzo, rodiště sestry Consolaty

Sestra Maria Consolata Betrone

Její život v komunitě probíhá v každodenní kajícnosti a sebezapření při plnění svěřených úkolů. Mimořádnost jejího příběhu se tedy odehrává v nitru její duše. Vede dokonalý kontemplativní život. Mezi ní a Bohem stojí celý svět a každý tvor, který potřebuje milosrdenství. Skrze milost se spíše láskou než vnímáním mystického daru stává důvěrnici onoho Srdce, které se stalo Srdcem dokonale lidským, jak jí to dosvědčil sám Pán: *Nečinite ze mne Boha přísnosti, když jsem jen Bůh lásky!*

Skrze Consolatu chce Bůh znovu vychovávat srdce člověka k jednotě se sebou: mezi tvorem Stvořitelem už není služebná podřízenost, nýbrž spíše důvěrnost. To je vlastně duchovní obsah invokace: *Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!*, která je charakteristická pro malou cestu lásky, jakou Pán vyznačil pokorné kapucince, aby získala pro milost a pro milosrdenství prostým úkonem důvěry miliony duší trápených hříchem. Byla to zvláštní zásluha Dona Lorenza Salese (1889–1972), jejího zpovědníka a duchovního vůdce od 11. září 1935, který jí pomohl s moudrostí a rozvahou vytvořit Boží dílo spíše životem sestry Consolaty než jejími poznámkami v deníku. V tomto Díle milosrdenství byla podrobena všem zkouškám, jaké od tvora vyžaduje plná důvěra k Tomu, který může vše. Consolata do-

spěje do stavu, kdy *naříká: Cítím, jak se ve mně hromadí všechny vášně a všechny hlavní neřesti.* Ale božský Ženich jí v tomto mučednictví až do poslední kapky krve pro spásu světa ujišťuje: *Protože jsem Svatost, je mojí žití stýkat se s dušemi... Ty jen miluj. Jsi příliš malá, než aby ses mohla dát do boje: ponesu tě ve své náruči.*

III. Mučednictví lásky

V listopadu 1944 poznamenává: *Od prvních dnů je má duše uvězněna v této božské větě: „Obět za obět.“* A tak za mír ve světě, za umírající, za všechny duše se vydává ve smírnou obět a obětuje se za celé lidstvo. A v této výkupné lásce, která se dala ukřižovat s Ukřižovaným, byla povolána k zvláštnímu životu následování Krista zvláště za ty, kteří selhali ve věrnosti, protože je přemohl hřích.

9. listopadu 1934 Consolata napsala: *Ježíš se mi svěřil s vnitřním utrpením svého Srdce, vyvolaným nevěrností duší, které jsou mu zasvěceny.* Vstupme tedy do varu jejího nejvnitřnějšího světa, který jí přivede k vrcholu bolesti a k nekonečnému materství duší zrozených pro spásu. Ježíš a Consolata: spolu v lásce, spolu v bolesti, spolu přivádějí k Otci bohatému na milosrdenství miliony duší.

24. září 1945 žádá sestra Consolata půl dne na odpočinek a ulehne. Abatyše jí změří teplotu: 39°. Odkdy to trvá? V červnu 1939 jí uklouzla věta postesku: *Stojí mě to umírání po kouscích.* K její situaci skryté nemoci a k životu přísného pokání se brzy připojí také útrapy druhé světové války. Consolata trpí doslova a do písmene hladem, ale jako vždy s velkodušností přetvoří tuto tragédii na „*askezi chuti k jídlu!*“ A poslední úkon lásky jí bude stát život. Její chůravé srdce jí zradí. Z poslušnosti se podrobí lékařskému vyšetření. Odpověď lékaře je „*prostá*“: *Tato sestra nemá žádnou nemoc. Ona je zničená.* 25. října zjišťují

na rentgenovém vyšetření katastrofální stav jejich plic. 4. listopadu odjíždí do lázni. Tam zůstane až do 3. července 1946, kdy ji sanitka, vyčerpanou až do krajnosti, doveze do kláštera v Moriondo. Nyní je *všechno skončeno*, aby začalo nebe. Sestra smrti ji navštíví za svítání 18. července. *Královské Te Deum* jejího života se naplní přeměnou v jedinou modlitbu: *Miluji tě, Hospodine, má silo* (Ž 17,2).

IV. Aktuálnost jejího poselství

Sestra Maria Consolata Betrone byla mystička, omilostněná rozhovory a snad i viděním Ježíše. Informuje o tom přesně ve svém deníku, který pozorně sleduje Pater Lorenzo Sales, nejdříve skepticky, pak jako šířitel tohoto díla Páně.

Pokorná i veliká, činná i kontemplativní, pokojná i sužovaná, trpící i plná radosti vedla Consolata vyrovnaný život a smířovala v sobě jakoukoliv protichůdnost tím, že vše spojovala horoucí láskou k Bohu. Protože byla dlouho sama zkoušena, měla velmi jemnou vnímavost pro hříšníky, zvláště pro zsvěcené duše, které zbloudily, a za jejich obrácení obětovala Bohu každé trápení a bolest a skončila svůj život jako obět sebe samé.

Tak představila tuto klarisku zpráva, která uvádí proces jejího blahorečení. Odhaluje její spiritualitu smíru, jež je v dokonalém souladu s jejím přáním činit pokání, které ji oduševňovalo od počátků jejího povolání. Je mystičkou ponořenou do souvislostí své doby a právě pro ni byla Bohem povolána a *pozvána*. Je svého druhu *prorokyní* otevřenou pro duchovní potřeby současného lidstva a za ně obětuje sebe samu spolu s Kristem Otcí. Uprostřed století, které se oddalo hříchu, ateismu a konečně náboženské lhostejnosti, staví poselství života a modlitby sestry Consolaty Betrone výrazně do popředí smírné dostiučinění jako protiklad proti kultuře duchovní

smrti člověka. Malá cesta lásky, vyjádřená v modlitbě *Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše*, není jen střelná modlitba, nýbrž je to vnitřní život a cesta, jak probudit důvěru tvora k Bohu v poznání a víře ve velikou Boží vlastnost, jeho milosrdenství. Touto tak prostou cestou je duše uváděna do živoucího společenství s Nejvyšším v autentické dimenzi vlastního kontemplativního života. V tomto nástupu cesty návratu *marnotratného syna*, člověka 20. století, k Otcí bohatému na milosrdenství nezůstala Betrone sama. Zdá se, že široký Boží záměr skloubil její lidský a mystický osud se dvěma vzdálenými současníky: se sestrou Faustynou Kowalskou (1905–1938) a mnichem Silvanem z hory

Sestra Maria Consolata Betrone

Athos (1866–1938). Společným jmenovatelem všech je Terezie z Lisieux (1873–1897). V civilizaci podnikání a majetku předkládají potřebu evangelia *stále se modlit a nikdy nepřestávat* (Lk 18,1), poselství, které k nám dospělo skrze sestru Consolatu, aby se stalo evangeliem pro dnešní dobu: evangeliem lásky, naděje a milosrdenství pro léta nenávisti, beznaděje a odklonu od Boha. Člověku, kterého duší materialismus, nabízí Bůh jako lék duchovní dech. Současná *klariska* hlásá potřebu prvenství Boha v srdci člověka.

Monastero Sacro Cuore
Moncalieri

Překlad -lš-

Vrchol heroismu v ustavičném úkonu lásky

Sestra Consolata nenáviděla prostřednost, pohrdala kompromisy. Měla železnou a neústupnou vůli pro jakékoliv odříkání a obět. Chtěla vrcholy za cenu hrdinství. To bylo její hrdinství a ustavičné ghetto. Odhalují to tato slova, která napsala svému duchovnímu vůdci (28. srpna 1938) a která by mohla být duchovní závěti sestry Consolaty pro všechny duše, které by ji chtěly následovat.

„Otče, to, co v sobě právě cítím – nekonečnou touhu –, je žít svou maličkou cestu za cenu hrdinství. Cítím, že když chci, mohu: proto ano, chci a ze všech svých sil začínám! To, co chcete, můj otče, cítím jako příkaz a povinnost žít to v plnosti mé maličké cesty. Chtěla bych to křičet v hodině své smrti k malým duším na celém světě: – Následujte mě! – Chci to, ano, chci ustavičný akt lásky, od probuzení až do usnutí, protože Ježíš mě o to žádal, a jestliže to ode mne žádal, je to proto, že mu to jsem schopna dát, když důvěřuji jen Jemu jedinému.“

„Ale moje slabost je tak velká a nechybí pokušení. Musím se postavit sama proti všem a pokračovat silou vůle. Ne, nechci žít životem zbabělým, chci žít hrdinsky, chci to vši silou svého srdce a své vůle a chci v tom vytrvat až do smrti. Ježíš, který

z lásky ke mně umřel na kříži, si to zaslouží, a já z lásky k Němu chci žít takto hrdinsky.“

„Ale žít na tomto vrcholu něco stojí, nelíbí se to naší přirozenosti. Potřebuji Vaše modlitby, otče, abych vytrvala. A nemám

Ježíši, ty jsi řekl: „Dána je mi veškerá moc na nebi i na zemi.“ Ježíši, použij tuto moc vůči mé duši, upevni mě v ustavičném úkonu lásky, abych neztratila ani jeden. Ty to můžeš.

* * *

„Kdo není se mnou, rozptýluje.“ Když nejsem s Ježíšem v ustavičném úkonu lásky, jsem proti Němu, rozptýluji!

pokoje mimo tento vrchol, mám radost a sílu jen v utrpení na tomto vrcholu. Protože na této výšce, kde je sám ukřižovaný Ježíš, potřebuji ustavičnou obět tak jako vzduch k dýchání.“

„To všechno vidím, to cítím, to chápu. To je důvod, proč se necítím na svém místě, dokud nepohrdnu každou zbabělostí, a třeba sama proti všem, nebudu žít svou maličkou cestu, kterou tolik miluji. Ó otče, modlete se, abych uskutečnila božský i svůj sen. Pokud to neudělám, budu nekonečně nešťastná...“

V těchto slovech je celé srdce Marie Consolaty: její duše a její život.

Kdybyste mohli spatřit, jaké obydlí je pro vás připraveno v nebi! Velebte a chvalte Pána, který je k vám tak nekonečně dobrý! Ne přestávejte rozjímat o jeho dobrotě a slávě. Co může vaše srdce dojmout více než jeho láska? Ona je tak nepochopitelně veliká, tak všudypřítomná, tak všeobsahující, jak může být jen jedinečná láska nebeského Otce. Jste mu za to příliš málo vděční. Noste stále Otcovu lásku ve svém srdci a neustávejte v úsilí získat nebe pro svou duši, abyste tam mohli být věčně šťastní. Kdybyste mohli spatřit, jaký přibyték je tam pro vás připraven! Ano, je tam pro vás otevřeno Srdce trojjediné Lásky, do kterého jsou vykoupení přijímáni v nepředstavitelné blaženosti. Nic nemůže být tak oblažujícího jako tato nekonečná láska a bezpečí všeobjímající Lásky Otcova Srdce.

Sestra Františka od Ukřižované Lásky

Ježíš - Sběrač hadrů lásky

Poselství milosrdné Lásky sestry Kowalské má svou předchůdkyni. Je jí sestra Benigna Consolata Ferrero z kláštera navštívení Panny Marie v Como (severní Itálie). Její spisy byly pro nesčetné lidi zdrojem útěchy a patří k tomu nejkrásnějšímu, co nám křesťanská mystika v tomto směru zanechala. Její životopis patřil k zamilované četbě sestry Faustyny.

K sestře Benigně, „sekretářce své lásky“, řekl Ježíš jednou: *Chci s tebou jednat jako sběrač starých hadrů, který je vykupuje od těch, kteří mu je přinášejí, a ještě za ně platí. Když mi dáš svou ubohost, ještě ti za ni zaplatím. Svléknu tě z tvých úzkostí a uděláš mi tím radost. Ale tento prodej se musí uskutečnit úkonem hluboké pokory. Benigno, dej mi své hadry, se kterými si nevíš rady. Udělám z nich něco užitečného pro duše. Nechej jen jednat mou lásku. Nazývej mě, jak se ti líbí, buď sběrač hadrů lásky, nebo milosrdenství. Oba tituly se mi líbí: láska a milosrdenství jsou spolu dechem mého Nejsvětějšího Srdce.*

Je to vždy stejný hlas lásky

Zde k nám mluví vtělená Boží láska. Je to láska, která k nám volá z každé stránky Písma. Je to láska, která na kříži rozpráhla své paže. Je to vždy stejná Boží láska, která o sobě říká: *Mé vlastní srdce se proti mně vzepřelo..., protože já jsem Bůh a ne člověk, jsem Svátý uprostřed tebe (Oz 11,8-9).*

To je láska, která u nás lidí vyvolává tak málo pozornosti. Proto se Pán k nám snaží stále znovu vstoupit, třeba zadní branou. Protože my lidé bez něho jsme ztraceni. Jsme ztraceni, dokud nás jeho milosrdná láska nenajde. Živá duše to dobře ví: *Kdybys, Pane, dbal na viny, kdopak, Pane, obstojí? Ale u tebe je slitování, abychom ti s úctou sloužili (Ž 130).*

Poučen životem

Když jsem jednou na kázání hovořil o Sběrači hadrů, přišla za mnou po mši svatě jedna padesátiletá žena a řekla: „Pane faráři, to je velmi správně řečeno, že máme přinést Ježíši své hadry. Ale u mne by nestačil jeden pytel, ani dvacet, byl by toho celý náklad.“ „Pak naplňte náklad a jedte s ním k Ježíši,“ řekl jsem té paní. Ona se trpce usmála a v její tváři se zračilo zoufalství: „To by nic nepomohlo, můj život by zůstal tak jako tak katastrofou.“

Ubohá žena! Nic se od života nenaučila. Nepochopila, že tu nejsme na zemi, aby-

chom triumfálně vtáhli do nebe. Nenaučila se, že porážky v životě, těžký osud a zkoušky, krize, zklamání, deprese a nemoci nám slouží k tomu, abychom v nich rostli a zráli, abychom se naučili soucitu a smilování s lidmi. A abychom se stali trochu pokornější a naučili se lítosti a stali se vnímavějšími pro světlo z vyššího světa.

Byl jsem jako v nebi

Zcela jinak tomu bylo s tímto mužem. Bylo mu už 70, žil zcela sám ve své světničce ve starobinci. Jako mladý muž byl vytržen z rodinného prostředí, aby strávil mnoho let v cizinecké legii. Jeho syn z prvního manželství spáchal sebevraždu, jeho další vztahy ztroskotaly na jeho násilnosti. „Celý můj život byl řetězem násilí a zuřivosti,“ řekl mi. „Jednoho dne už jsem toho měl dost. Bylo mi asi 50. Prostě už jsem nemohl snést svůj život. I když jsem mnoho pil, nemohl jsem zahlušit svou minulost. Rozhodl jsem se tedy, že se všim skoncuji. Vzal jsem svou pistoli. Jeden výstřel, a je konec. Ale stalo se něco zvláštního. Nemohl jsem! Najednou mi bylo, jako bych byl v nebi. Cítil jsem silnou lásku, nevýslovné štěstí, teplo, blízkost... nedá se to popsat. To železo mi vypadlo z ruky. Byl jsem prostě v nebi... Další den jsem šel do jednoho kostela. Bylo to poprvé po třiceti letech. Podíval jsem se na kříž, na trpícího Krista, stále jsem se musel na Něho dívat. Byl to On, který ke mně přišel. On byl můj zachránce. Ví, On vzal všechno na sebe jako zraněné zvíře, aby mě mohl ve své náručí uzdravit. Všechno napravil, i to nejhorší. Jen když člověk lituje! Od té doby mám mír ve svém srdci. A od té doby se modlím ve dne v noci: – Pane, smiluj se nade mnou, nad mou ženou, nad legioniáři a všemi strašnými hříšníky.“

O taková obrácení jde o svátku Milosrdenství. To je svátek velkého Sběrače hadrů. Všichni mají přijít s pytlíkem svých hadrů. Ma-

Kraków-Lagiewniki, kostel Božího Milosrdenství

MODLITBA K NEDĚLI MILOSRDENSTVÍ

Ježíši, který jsi Lásko, Lásko a touha, touha a milosrdenství:

Přinášíme před Tebe celý svět, sebe samy, naše rodiny, naše přátele, ale především všechny ty lidi, kteří jsou od Tebe vzdáleni.

Smiluj se nad námi všemi, stvoř nás nové

ve své velikonoční lásce.

Dej, ať nikdo z lidí nezahyne,

ale přitáhni je všechny

svým milosrdenstvím

na své milující Srdce,

pramen všeho milosrdenství.

Vylij proud svého milosrdenství

– Svatého Ducha lásky a odpuštění – na všechno své stvoření:

Dej, ať ve velikonoční radosti

povstane k nové naději!

Znič všechnu moc zla

ve světě a v našich srdcích!

Jen Ty jsi Vítěz,

Ty jsi Král Lásky,

Ty jsi nekonečné Milosrdenství

svého a našeho Otce.

Jeho chválíme a vebíme skrze Tebe, zmrtvýchvstalého Pána, v radosti a lásce Ducha Svatého.

Amen.

jí přijít, litovat a oplakávat: celý svůj život, všechny své hříchy, přinést Ježíši vše, co je tlačí a bolí: hadry z celého života. „Uzdravím je a posilním,“ říká Pán.

Nemáme však Ježíši přinášet jen sebe, máme mu přinést všechny lidi, kteří stojí daleko od Ježíše, kteří jsou zajatci temnot, sražení a smrtelně zraněni svými hříchy. Máme to udělat jako sestra Faustyna, které Ježíš řekl:

„Shromáždí všechny hříšníky z celého světa a ponoř je do propasti mého milosrdenství. Chci se vydat těm duším, já prahnu po duších. Na můj svátek, v Den Milosrdenství projdeš celý svět a přineseš k prameni mého milosrdenství všechny bezmocné duše. Uzdravím je a posilním.“

Nenecháme Krista v jeho touze po nás lidech samotného. *Paprsky milosrdenství mě spalují. Chci je vylít na duše.* Přijměme jeho pozvání k tomuto svátku, připravujeme se na něho nověnou k Milosrdenství a dobrou svatou zpovědí, kterou Kristus nazývá *„Tribunál mého Milosrdenství“*.

Pane, náš Spasiteli, pomáhej nám, abychom Tvé pozvání přijali důstojně a s veselým a vděčným srdcem!

Z-sks-23/2005 přeložil -lš-

Může být nerozumná bytost osobou?

Vsoučasnosti se stala módním trendem dosti paradoxní situace. Na jedné straně bývá dnes zpochybňováno právo na existenci těch lidských jedinců, kteří nedostatečně splňují kritéria požadované inteligence buď vzhledem ke své kvalitativní nedozrálosti, anebo naopak přezrálosti. A na straně druhé se vážně diskutuje o tom, zda není třeba přisoudit práva osoby i těm živočišným bytostem, jejichž jednání se přes svou podstatnou nerozumnost někdy v určitém ohledu podobá inteligentním postojům lidských jedinců. Je totiž známo, že na jedné straně současná legislativa mnoha států v určitých případech připouští, či dokonce doporučuje likvidaci nenarozených lidských bytostí. A naopak se na druhé straně vyskytují lidé, kteří pro nerozumné živočichy požadují stejná práva, jako mají oni sami. Nebo někdy dokonce tito lidé žádají služebníky církve, aby jejich zvířecím miláčkům byly poskytovány křesťanské svátosti. Je zřejmé, že se při posouzení těchto módních trendů musí vycházet z otázky, co je to vůbec osoba, a zda tedy může být takto označena i nerozumná bytost.

Touto problematikou se na konci února 2008 obíralo ve Vídni mezinárodní filozofické sympozium za účasti odborníků z Evropy a USA. V průběhu několikadenních přednášek a diskusí se dospělo k závěru, že lidští jedinci jsou skutečnými osobami na základě výsady své vnitřní svobody. Tato výsada bývá ovšem některými mysliteli (Schopenhauer, Nietzsche) zpochybňována a lidské inteligentní i volní procesy bývají redukovány na determinované neurofyziologické mechanismy. Rozhodovací svoboda by tedy byla pouhou iluzorní fikcí. V diskusi však vyšlo najevo, že tyto deterministické výklady vůbec neberou v úvahu fakt v člověku reálně existujícího duchového centra veškeré psychiky, které je východiskem a společnouází i činností volní. Lidský mozek jakožto hlavní sou-

RŮŽENEC SE STUDENTY

Na první sobotu měsíce března se papež Benedikt XVI. modlil s univerzitními studenty růženec. Ve své promluvě připomněl, jak velice poznamenalo kulturu Západu křesťanství. Západní civilizace však tyto inspirace do značné míry zradila. Proto je třeba pečlivě zpytovat svědomí a vrátit se k „civilizaci lásky“, která odpovídá Božímu plánu.

část centrální nervové soustavy není přece totožný s lidským duchem. Iluzi a fikci není tedy podle toho svoboda vůle, ale právě naopak její nesvoboda. V tomto smyslu se vyjadřuje i filozof K. Jaspers, nazývající deterministické teorie ironicky „mozkovými bájemí“ (Hirnmythologie).

Každý člověk je osobou bez rozdílu své inteligenční kapacity. Podle Boëthiovy definice je totiž osobou každá podstata, která je **rationalis** (vernunftfähig, rozumová), nikoliv **rationalis** (vernünftig, rozumně jednající). I rozumový (tedy rozumovou schopností obdařený) člověk nejedná přece vždy rozumně (ve spánku apod.). Naopak i nerozumová bytost může někdy jednat „rozumně“, tedy tak, jako by byla rozumem obdařena. Rozumovost tedy přísluší osobě normativně (čím má být), nikoliv fakticky (čím v daném okamžiku skutečně jest). Proto jsou tedy skutečnými osobami všichni lidští jednotlivci, i když jejich jednání je občas, či dokonce trvale atypické nebo nenormální. A naopak nejsou osobami živočišná jsoucna nerozumová, i když se někdy jejich jednání jeví pozorovatelům jako účelné.

Protože i nerozumové živočišné bytosti jednají mnohdy účelně díky svému smyslovému poznání a chtění, přiklonili se účastníci sympozia k názoru, že je vhodné kromě svobodného a reflexně uváženého jednání lidských osob (Persons) počítat též u nerozumových živočichů s vnitřním tíhnutím k jakémusi centru ve zvířecí psychice (First-Person-Perspective). Toto centrum má ovšem pouze potenciální povahu, čímž se podstatně liší od reálně uskutečněného duchového centra lidské osoby. Má tedy i nerozumový živočich cosi podobného našemu „já“, které je jakožto „Minimal Agent“ principem činnosti zvířete. Svou pouhou potencialitou se však ono „já“ liší od lidského reálně existujícího Ego, které je jakožto „Rational and Moral Agent“ ontologickým základem právní subjektivity a svobody lidské osoby. Z toho vyplývající zodpovědnost má u lidí své důsledky i v nárocích na odměnu či trest. Tím vzniká u člověka i možnost jeho věčné spásy, zatímco dosud nikdo nezpozoroval u nerozumných živočichů nějaké náznaky trendu k sebepřekročení – že by se tedy např. k počtům nějakého transcendentního Velkého Šimpanze shromažďovala smečka opičích primátů.

Prof. Dr. Václav Wolf,
Ústav dějin UK Praha

CÍRKEV A VÝZVY SEKULARISMU

Benedikt XVI. k účastníkům plenárního zasedání Papežské rady pro kulturu, která se zabývala tématem „Církev a výzvy sekularismu“, ve svém projevu mimo jiné řekl:

Sekularismus, který se prezentuje v kulturách jako koncepce světa a lidství bez vztahu k transcendenci, proniká všechny aspekty každodenního života a vytváří mentalitu, v níž je Bůh, částečně či zcela, fakticky vytlačován z lidské existence a vědomí. Tento sekularismus není jen vnější hrozbou pro věřící, ale již dlouho se projevuje v samotné církvi. Zevnitř a v hloubi deformuje křesťanskou víru a v důsledku toho životní styl a každodenní jednání věřících. Ti žijí ve světě a často jsou poznamenáni, ne-li ovlivňováni vizuální kulturou, která stále více vnucuje protikladné modely a impulzy popírající Boha v praxi: jako by už Boha nebylo zapotřebí, jako by nebylo zapotřebí o Bohu přemýšlet a vracet se k Němu. Dominující sportřebitelská a požitkářská mentalita favorizuje mezi věřícími i pastýři jakousi odchylku směrem k povrchnosti a sebestřednosti, jež škodí církevnímu životu.

„Smrt Boha“, hlásaná v minulých desetiletích mnohými intelektuály, byla vystřídána sterilním kultem individua. V takovémto kulturním kontextu pak hrozí pád do duchovní zakrnělosti a vyprázdnění srdce, jež jsou charakteristické pro náhradní formy náboženské příslušnosti a vágní spiritualismus. Ukazuje se, že je navýsost důležité reagovat na podobné odchylky poukazem na nejvyšší existenciální hodnoty, které dávají životu smysl a mohou upokojit neklid lidského srdce, hledajícího štěstí: důstojnost lidské osoby a její svobodu, rovnost všech lidí, smysl života a smrti a to, co nás čeká po skončení naší pozemské existence. (...)

*Globalizace prostřednictvím nových informačních technologií měla v poslední době nezřídka za následek, že se mnoho materialistických a individualistických komponent Západu rozšířilo do všech kultur. Výraz *Etsi Deus non daretur* – „Jako by neexistoval Bůh“ – stává se způsobem života, který vychází z určitého druhu „pýchy“ rozumu, který je sám o sobě stvořen a milován Bohem, ale který se považuje za soběstačný a uzavírá se před kontemplací a hledáním Pravdy, která ho přesahuje. Světlo rozumu je tak osvětlenstvím vyvyšováno, ale ve skutečnosti jej ochuzuje, když zaujímá místo, které patří světlu víry, božskému světlu.*

Podle Radio Vaticana
Výraznění redakce Světla

Ježíš Kristus založil Církev. Církev není, jak tvrdí někteří teologové, produkt přání věřících, aby „Ježíšova věc“ nějak dále pokračovala. Ježíš Kristus je sám osobně zakladatel Církve. Říká to také Katechismus katolické církve zcela jasně:

Pán Ježíš dal svému společenství strukturu, která bude trvat až do úplného dovršení království. Je to především volba Dvanácti s Petrem jako jejich hlavou. Tím, že zastupují dvanáct izraelských kmenů (srov. Mt 19,28; Lk 22,30), jsou základními kameny nového Jeruzaléma (srov. Zj 21,12-24). Skupina Dvanácti, ale i ostatní učedníci se podílejí na Kristově poslání, na jeho moci, ale též na jeho osudu (srov. Mt 10,25; Jan 15,20). Všemi těmito činy Kristus připravuje svou Církev (KKC 765).

Dále: Kristus vědomě založil svou Církev jako společenství. Umíme si představit, že mohl také ustanovit jen jediného svého nástupce bez ostatních apoštolů.

V poslední části apoštolského listu *Novo millennio ineunte*, ve svém pastoračním programu pro nové tisíciletí, vyzývá služebník Boží Jan Pavel II. k tomu, abychom chápali Církev jako „tajemství společenství“, jehož „srdcem“ je láska (NMI 42).

Již sám název Církev je velmi výmluvný. Slovo „církev“ označuje liturgické shromáždění, ale také místní společenství nebo všeobecné společenství věřících. Ve skutečnosti tyto tři významy jsou nedílné. „Církev“ je lid, který Bůh shromáždí z celého světa. Církev existuje v místních společenstvích a uskutečňuje se jako liturgické shromáždění, především eucharistické. Žije z Kristova slova a jeho těla, a tak sama se stává Kristovým tělem. (KKC 752)

Církev pokračuje v tom, co Kristus svým životem na zemi uskutečnil. Církev dále vykonává Ježíšovo poslání a především ve svátostech koná to, co činil Ježíš:

Bez Krista není Církev

* Ježíš vyzýval lidi k obrácení, vysvobozoval je z moci Zlého, přiváděl je k Bohu a posiloval je ve víře – to činí Církev svátostmi *křtu a biřmování*.

* Ježíš odpouštěl hříchy. – Církev to činí *svátostí pokání*.

* Ježíš proměnil chléb a víno ve své Tělo a Krev a dal se sám apoštolům za pokrm. – Církev to činí ve svátosti *Eucharistie*.

* Ježíš léčil nemocné a posiloval je. – Církev to činí *pomazáním nemocných*.

* Ježíš spojil muže a ženu a žehnal jim a pozvedl tak manželský stav na svátost. – Církev to činí *svátostí manželství*.

* Ježíš vložil na apoštoly ruce a dal jim plnou moc odpouštět hříchy, proměňovat chléb a víno, mluvit a jednat jeho jménem a ustanovit své nástupce. – Církev to činí *svátostí kněžství*.

Můžeme tedy říci: **Bez Krista není Církev**. Ale stejně tak bez Církve není Kristus. Bezprostředně po II. vatikánském koncilu se mezi teology rozšířilo toto rčení: Bůh ano, Církev ne. To jsme již Bohu díky překonali. Snad už není seriózního teologa, který by ještě zastával tento názor. Tragické ovšem je to, že mezi věřícími se tato mentalita ujala a mnozí se domnívají, že stačí víra v Boha nebo v „něco, co je mimo svět“, a Církev že nepotřebují. Bůh ano, Církev ne, to je, jako bychom řekli: Mozart ano, ale jeho hudba ne. Tak to jednou formuloval biskup Reinhold Stecher z Innsbrucku.

Proč tomu tak je? Protože mnoho lidí, včetně zasvěcených osob, vlastně neví, co je to skutečně Církev.

Co je Církev?

Katechismus dává tuto odpověď:

Církev je v dějinách, ale zároveň je přesahuje. Pouze „očima víry“ lze v její viditelné skutečnosti zahlédnout zároveň duchovní skutečnost, nositelku božského života.

Jediný prostředník Kristus ustanovil a bez přestání udržuje svou svatou Církev, společenství víry, naděje a lásky zde na zemi jako viditelný organismus a jejím prostřednictvím rozlévá pravdu a milost na všechny. Církev je společnost vybavená hierarchickými orgány a současně Kristovo tajemné tělo, je viditelné shromáždění i duchovní společenství, je pozemská i obdařená nebeskými dary, tvoří skutečnost složenou z božského i lidského prvku. (KKC 770, 771)

Lidé dnes mají tendenci vidět jen temné stránky Církve, je však třeba vidět i její pozitivní tvář. Církevní Otcové rádi označovali Církev jako „casta meretrix“ – čistá hříšnice. Je to protimluv, a přece výstižný. Církev je svatá (casta) a jejími členy jsou i hříšní lidé (meretrix). Jan Pavel II. vystoupil v roce 2000 s velkými prosbami za odpuštění vin synů a dcer Církve, nikoliv však hříchů Církve.

„Kristus Církev miloval...“ stojí v litu Efesanům (5,25). A tu se vynořuje otázka: Čím je Církev pro mne? Cítím se jako člen, úd Církve a jsem si vědom, že talenty, které jsem obdržel při křtu, jsou k prospěchu celé Církve, ale že i moje hříchy jsou spojeny s celou Církví? Je Církev skutečně mojí Matkou? Známy je výroky svatého Cypriána: *Není možno mít Boha za Otce, nemáme-li Církev za Matku.* (O jednotě Církve 6)

Na často kladenou otázku, co se musí v Církvi změnit, odpověděla blahoslavená Matka Tereza jednomu novináři třemi slovy: „Já a vy.“ A jindy řekla: „Ano, ale kdo je to Církev? To jsme snad my, vy a já!“

-sks- 4/2008

Překlad -lš-

V době, kdy se svět pokouší velkou silou popírat existenci Boha a jeho působení ve světě, zjevuje se Matka Boží a dává lidem na jevo znamení Boží přítomnosti, lásky a jeho péče o člověka.

Zjevení Matky Boží v Lurdech před 150 lety a zázraky, které se na tomto místě dějí, jsou popřením koncepce světa bez milujícího osobního Boha. Není proto divu, že svobodné zednářství se cítí takovými událostmi ohroženo a snaží se všemožně tyto fenomény diskreditovat a představit jako podvod, kterého se dopouští katolický klérus na nevědomých lidech.

K tomuto cíli si posloužilo nejrůznějšími formami i pokusy zfalšovat dokumenty, což bylo naštěstí odhaleno.

V roce 1906 spisovatel Jean de Bonnefon, svobodný zednář planoucí nenávistí vůči katolické církvi, publikoval pamflet pod titulem *Lurdy a jejich majitelé*, ve kterém vyzýval k uzavření lurdské svatyně, protože podle jeho názoru celá zjevení byla zfalšována církevními podvodníky. De Bonnefon chtěl přesvědčit čtenáře, že Církev vždy používala podvody a lži. Kniha na první pohled budí dojem historického dokumentu. Teprve zkušeni historikové odhalili, že v tomto pamfletu vedle autentických dokumentů figuruje také falzifikát listu generálního prokurátora Pierre-Claude'a Falconeta z Pau. Historikové dokázali, že obsah této listiny si vymyslel sám de Bonnefon, aby na jejím podkladě bránil hlavní tezi své knihy. Autor si neuvědomil, že obsah autentického listu Falconeta ministru vnitra zcela demaskuje podvod, kterého se dopustil.

Autorem jednoho z největších literárních podvodů je slavný spisovatel Émile Zola. V srpnu 1892 přijel do Lurd, aby napsal knížku o tamní svatyni. Zola nevěřil v Boha a tím méně v možnost zázračných uzdravení. Věřil jen vědě, protože byl přesvědčen, že ona je schopna odpovědět na

Zázraky jako dar milosrdenství

Zázraky, které se dějí zvláště na poutních místech, jsou výkřiky, které směřují k lidem žijícím tak, jako by Bůh neexistoval. Jsou to výzvy milosrdenství Toho, který nás „miloval až do krajnosti“ (Jan 13,1).

všechny lidské otázky. Jeho záměrem bylo „demaskovat veliký podvod, kterého se v Lurdech dopouští katolický klérus“. Zola byl tak zaujatý a zaslepený, že ani nemohl být objektivním pozorovatelem toho, co se zde dělo. Nehledal zde totiž objektivní pravdu, nýbrž jen důkazy, že zázraky neexistují.

Během pobytu v Lurdech se zajímal o dvě ženy: Marii Lebranch a Marii Lemarchand, které byly v posledním stadiu tuberkulózy. Obě ženy byly zázračně uzdraveny v době modlitby u jeskyně. Zola byl svědkem této neobyčejné události, ale ve své knize napsal něco zcela jiného. Klamal v ní záměrně, protože nejen popřel zázračné uzdravení obou výše jmenovaných žen, ale napsal dokonce, že obě zemřely krátce po návratu z pouti. Když si po čase uvědomil, že jeho podvod může být veřejně demaskován, vypravil se za oběma ženami a přesvědčoval je, aby se přestěhovaly do Belgie. Údiv budí ovšem skutečnost, že po vydání jeho knihy se počet poutníků do Lurd zdvojnásobil.

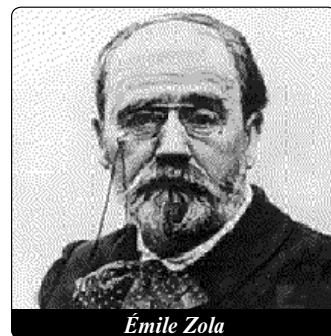
Začalo sem přijíždět stále více novinářů, vědců i lidí z oblasti kultury. Mnozí z nich se obrátili, když viděli zázračná uzdravení, ke kterým zde docházelo. Např. spisovatel Joris Karl Huysmans,

přítel Émila Zoly, během pobytu v Lurdech odložil svou nevěru a stal se katolíkem.

Rovněž obrácení laureáta Nobelovy ceny profesora Alexise Carrely se uskutečnilo v Lurdech. Přijel sem v roce 1903 jako ateista a byl svědkem zázračného uzdravení své pacientky, která umírala na otevřenou tuberkulózu. Pochopil, že existuje ještě jiný rozměr skutečnosti, a jedinou cestou, která vede k Bohu, je navázat s ním kontakt skrze víru, vytrvalou modlitbu a život podle evangelia. Napsal: „Když se prodereme mraky rozumu, dojdeme k Němu touhou a láskou. Teprve tehdy se stane možným prožít zkušenost lásky Boha, která je podobná jako prožitky umělců a zamilovaných.“ Jeho obrácení mělo velký ohlas u jeho nadřízených na Lyonské univerzitě. Protože nechtěl změnit svůj názor, musel odejet do New Yorku, kde za svou vědeckou práci získal v roce 1912 Nobelovu cenu.

Émile Zola také viděl zázrak, ale neuvěřil. Zázraky jsou tedy Božími znameními jen pro lidi dobré vůle. Ovšem i Émile Zola na konci svého života zakusil Boží milosrdenství. Byl velkým mistrem zednářské lóže, který přežil své obrácení. Došlo k němu teprve několik let po vydání podvodné knížky, a to v roce 1896. Spi-

sovatel utrpěl těžkou otevřenou zlomeninou dolní končetiny. Přes všechny lékařské zásahy se rána nehojila a hrozila amputace. Na Štědrý den měl Zola sen, že se nachází v kostele a zpívá koledu na kolenou před Marií s Děťátkem. Když se probudil, uslyšel, že jeho žena zpívá tutéž koledu. Požádal ženu, aby zašla do kostela a zapálila před obrazem Panny Marie svíci. Spisovatel byl ještě téhož dne zázračně uzdraven. Byl to pro něho takový otřes, že

Émile Zola

se smířil s Bohem ve svátosti pokání, začal se každodenně modlit a přistupoval ke svatému přijímání. Napsal prohlášení, ve kterém vyznal, že posledních třicet let svého života žil v bludu. Varoval před nebezpečími, které hrozí od svobodných zednářů, jejichž doktrínu dlouho sám šířil, a uváděl lidi do klamu a hříchu. Vyslovil velkou lítost nade vším zlem, které v době svého zednářského působení vyvolal, a prosil Boha za odpuštění všech svých hříchů. Obrátil se i na papeže Lva XIII. s prosbou o odpuštění za všechny proticírkevní publikace a vystoupení. Zemřel záhadně na otravu plynem a není vyloučeno, že byl zákeřně usmrčen. (O jeho obrácení se v žádném jeho životopisu nedočteme. Asi by to pokazilo jeho „image“.)

Bůh je Lásky a touží s námi navázat vztah lásky, bez přinucení a bez nátlaku. Je třeba mít na paměti, že nekonečnou vzdálenost mezi Stvořitelem a člověkem překonal On sám tím, že se stal člověkem a přišel ve svém milosrdenství hledat, co zahynulo.

Podle M. Piotrowski,
Znak przeciwiu
in *Miujcie się* 1/2008

CHVÁLA NA ADRESU KIRCHE IN NOT

Kardinál Hummes, prefekt Kongregace pro klérus, vysoce ocenil práci organizace Kirche in Not. Svou chválu vyjádřil v dopisu, který zaslal prezidentu tohoto díla Hansi Petru Röthlingovi. Ocenil angažovanost díla pro světovou Církev i v oblasti katecheze, vzdělávání kněží i stavebních projektů.

Kirche in Not vydala malý katechismus Věřím v 21 řečech a 5,05 milionech exemplářů. Nejnověji vyšel tento katechismus v polštině a švédštině. Kirche in Not podporuje ročně na 6000 pastoračních projektů v téměř 140 zemích světa.

Obáváme se následků změny klimatu, globální klimatické katastrofy nebyvalých rozměrů: především velkých záplav, které ohrožují pobřežní území, kde je možno počítat s miliony obětí (TV zpráva). Jak apokalyptické prognózy nám kladou přírodovědci na stůl s chladnokrevnou věčností! Ale já si kladu otázku: Co jsou tyto záplavy proti daleko horším a katastrofálnější záplavám stále temnější a ničivější vlny, která se šíří ze sdělovacích prostředků, internetu, rádia, filmů, telefonů a videopomůcek a her. Kalné odpadní vody lidského myšlení se dnes bez zábran řinou do domů a do dětských pokojů. Mladí, dokonce děti, ponoukané nezkratnou zvědavostí, pijí z této „zlé záplavy světa“ a mnozí upadají do tak hlubokého znečištění, že budou mít celý život co dělat, aby se z této nákazy vymanili.

Tyto záplavy jsou tisíckrát ničivější než ty, kterých se obáváme v důsledku globálního oteplení. A možnost uchránit naše děti a naši mládež je stále menší, protože technické prostředky vycházejí mladým lidem vstříc stále rafinovanějším a neodbytnějším způsobem. Stále drzeji tlačí se do našeho světa zlo, sprosté, perverzní, démonické, stále nešetrněji proniká do všech životních oblastí. Děti jsou záplavami velice názorných a vtíravých obrazů vystavovány tisícům pokušení. Nemohou takřka vyjít na ulici a projít kolem výkladních skříní, aby nebyly vystaveny záplavě pokušení. Tyto obrazy se tlačí do očí a ukládají se neodbytně v paměti.

Ctnosti blednou...

Dostojevský jednou napsal ve svém deníku: „Velkodušnost mizí v době dlouhého míru ze světa a na jejím místě se usazuje cynismus, lhostejnost, nuda, nanejvýš ještě zlomyslný vtíp... Můžeme přímo tvrdit, že dlouhý mír činí lidi bezcitnými... Sociální převaha se kloní vždy na

Mládež a potopa

Myšlenky k Neděli Milosrdenství

stranu toho, co je v lidech zlého a hrubého, jmenovitě je to bohatství a kapitál. V první době po válce bylo ještě možno najít čest, bliženskou lásku a nezištnost, to ještě byly oceňované vlastnosti. Ale čím déle trvá mír, tím více vidíme, jak tyto ctnosti blednou, vysychají a vymírají, aby všechno zachvátilo bohatství a touha po zisku.“

deprese, nesmyslnosti, méněcennosti a sebestohrdání.

Proto všechna ta sprostota, démonická zvrácenost a násilí olupuje děti a mladé lidi o pravou radost ze života, radost z krásy, radost z tajemství a radost z Boha.

Olupuje je o touhu po něčem velkém, o touhu učinit ze života něco krásného, o touhu po

Není to i naše situace? Nepromarnili jsme čas po převratu honbou za ziskem? Chceme mít všechno, a to často na úkor cti, bliženské lásky a nezištnosti a v neposlední řadě na úkor dětí. Ano, už i děti musí všechno mít, prý se mají mít „lépe než my“, jenže místo toho, aby se měly opravdu lépe, ocitají se v nevýslovné záplavě zla, nudy,

čistotě a duchovním řádu a po ovládnutí pudů. „Naši mládeži nic neukazuje na vyšší smysl života.“ (Dostojevskij) To, co dnes nazýváme konzum, zvyšování spotřeby a čemu jsme zcela propadli, není nic jiného než přikrášlený pojem pro žádostivost, která je podle apoštola Pavla kořenem všeho zla. Je to podvod a lež ďábla, kte-

rý „byl lhářem od počátku“ (Jan 8,44).

Není už chatrče bez televizoru...

Ubohá mládež, ubohé děti! Kdo vás bude v budoucnosti chránit, kdo vás vytrhne z té záplavy? Narodili jste se snad proto, abyste v této záplavě zahynuli? To se jistě nesmí stát. Vlny zla stoupají stále výše, ničí svou silou tvář země, napadají už i poslední chýše v chudých zemích Afriky. Jaká je to revoluce nikoliv ducha, ale drzosti, nepokoje, nečistoty, egoismu, nepřátel ticha, modlitby, úcty a lásky. Tak si v pekelném tempu buduje Antikrist svůj svět. Všechno ve jménu globalizace, pokroku a poznání... Co je to za poznání a vzdělání? Je to vědění o Kristu, našem Vykupiteli? Je to vědění o našem nebeském Otci? Je to vědění o krásě jeho stvoření, kterou k nám chce promlouvat? Je to vědění o lepším člověku, který je v nás a který s pomocí milosti nás může proměnit? Nikoliv. Svět bez Krista, který zaplavil i naše dětské pokoje i nejdlehlější chatrče, to je svět Antikristův, chladný, nemilosrdný, krutý svět vyrábějícího světa. Je to svět, o kterém Ježíš řekl: „Kdyby ty dny nebyly zkráceny, nikdo by nebyl zachráněn“ (Mt 13,20).

„Ano, přijdu brzy!“ (Zj 22,20)

Protože žijeme v době posledního času, přijde k nám však Ježíš v podobě svého Milosrdenství, jako zmrtnýchvstalý Kristus, tak jak se zjevil sestře Faustyně. „Dříve než přijdu jako spravedlivý soudce, dokořán otevřu dveře milosrdenství“ (D 351). To je znamení konce časů. On je Vítěz. On na konci zvítězí. Dovoluje dnes zlu tolik moci, aby s ještě větší silou učinil tomuto zlu přítrž, aby pád zla a jeho hrůza byla o to větší. Protože ďábel nevěří na milosrdenství, nevěří, že by Kristus mohl vzít zpět do své náruče všechny ty oběti jeho pokušení a všechny ty děti a mla-

OCENIT ŽENY V DOMÁCNOSTI

Svatý stolec požaduje v OSN, aby práce žen, které jsou v domácnosti a vychovávají zde své děti, byla náležitě oceněna. Tyto ženy je třeba zrovnoprávnit s těmi, které chodí do zaměstnání, a finančně je ocenit, především ty, které jsou chudé. S tímto požadavkem vystoupil v OSN arcibiskup Celestino Migliore. Požadoval také zrovnoprávnění žen v zaměstnání, v přístupu ke zdravotní péči a ke vzdělání.

Kath-net

dé vytáhl ze záplavy zla, že by je mohl očistit svou krví a dát jim bílá roucha vítězů a radosti. Ďábel věří jen na chladnou a nelitostnou „spravedlnost“.

Proto nás Ježíš prosí, proto prosí církev, abychom se ustavičně modlili o milosrdenství pro svět. Aby Kristus přišel jako Vítěz, aby nám Otec v Duchu Svátém daroval své slitování, aby se zjevil světu, aby paprsky milosrdenství přemohly temnotu světa a lidé poznali, v čem je pravá radost, pravá blaženost, pravý život.

Ještě dříve, než přijdu jako spravedlivý Soudce, přijdu jako Král Milosrdenství. Než propukne den spravedlnosti, dám lidem z nebe toto znamení:

Všechno světlo na nebi zhasne a nastane velká temnota na celé zemi. Pak se na nebi zjeví znamení Kříže a z otvorů, kde byly hřeby přibité ruce a nohy Vykupitele, bude proudit velké světlo, které bude dlouho ozařovat zemi. To bude krátce před posledním soudem. (D 42)

„Pohled' na slzy svých dětí!“

Sestra Faustyna napsala:

„Milosrdný Ježíši, na přímluvu Tvých svatých, zvláště Tvé milé Matky, která Tě od dětství vychovávala, naléhavě Tě prosím, požehnej mé vlasti! Ježíši, nehleď na naše hříchy, ale na slzy svých malých dětí, na jejich hlad a zimu, kterou trpí. Ježíši, udělej mi skrze nevinné milost, o kterou Tě prosím.“ – V tom okamžiku jsem viděla Ježíše se slzami v očích. Řekl mi: „Podívej se, moje dcero, jak velice mě to bolí; věz, že jsou to ony, kdo nesou svět.“ (D 116)

Modleme se tedy plni důvěry: „Pane Ježíši, přijď! Přijď především kvůli dětem, které jsou bez viny. Dej zazářit z nebe znamení Kříže, ať z něho plyne světlo do našich temnot, aby se mnoho lidí k Tobě vrátilo jako ke svému Vykupiteli a našli život a radost. Smiluj se nad námi, smiluj se nad námi především pro naše nevinné děti. Amen.“

Z -sks- 15/2007 přeložil -lš-

Zotročení, pronásledování, zabíjení Utrpení křesťanů v Súdánu

VSúdánu panuje válka již několik let. Zvláště na jihu je nemuslimské černé obyvatelstvo vystaveno pronásledování, vraždění a hladu. Lidé v provincii Dárfúr, jejichž počet se díky uprchlíkům zněkolikanásobil, jsou zcela vyčerpaní, nejsou schopni se sami o sebe postarat a jsou vystaveni životu nebezpečným útokům potulných žoldněřů a katastrofě hladu.

Jsem již 15 let ve styku s biskupem z El Obeidu v Súdánu Mons. Macram M. Gassisem. Do jeho biskupství spadá provincie Dárfúr, kterou můžeme označit za území zotročení a pronásledování. Když jsem poznal tohoto biskupa při jednom kázání v Evropě, pozvedl oběma rukama do výše železný řetěz a zvolal: „Podívejte se, to je znamení, jak u nás lidé žijí, jsou zotročeni, pronásledováni a zabíjeni. U nás není svoboda ani lidsky důstojný život.“ Při pohledu na tento řetěz jsem si vzpomněl na řetěz přechovávaný v Římě v kostele Sv. Petra v okovech, řetěz, kterým byl spoután na počátku našich církevních dějin apoštol Petr v mamertinském vězení, kde čekal na svou popravu. Neklene se zde velký oblouk církevních dějin od pronásledování za císaře Nerona až k dnešnímu krvavému pronásledování?

Biskup Macram Gassis byl již několikrát v Evropě. Při návštěvě v Trevíru si stěžoval na to, že v médiích v Evropě se vůbec nemluví o hladu, pronásledování, únosech a vraždění na jihu Súdánu. Muslimská ústřední vláda postupuje zcela bezohledně a rasisticky proti černému domorodému obyvatelstvu, které je křesťanského vyznání nebo patří ke kmenovým náboženstvím.

Největším problémem v současnosti je hlad. Je ohrožen ži-

vot 2,6 milionu lidí. Nejhorší situace je v oblasti Bahr El Gha-za, kde se nachází biskupství El Obeid. Lidé nemají vůbec sil probít se k ústřednímu místu, kde se rozdělují potraviny evropské pomocné organizace. Umírají cestou na širokém súdánském jihu.

klad může posloužit, jak se projevila moc islámu v severní Africe, v zemi svatého Augustina, kde muslimové zcela vyhladili tři sta let existující křesťanství.

Proč ohrožují muslimští rebelové tyto lidi a proč je přivádějí do tak zoufalé situace, když tito lidé nechtějí nic jiného, než aby

Biskup Macram neúnavně pozvedá hlas jako mluvčí těch, kteří sami nemohou mluvit, protože jsou zcela vyčerpaní a žijí v krajní úzkosti. Mnoha státům v Evropě a v Americe poslal své dopisy. V jednom z posledních prosil generálního sekretáře OSN Kofiho Annana, aby neztrácel jeho zemi ze zřetele. Papež a biskupové vědí o jeho výzvách a o katastrofální situaci krajní nouze.

V kázání, které bylo opravdu srdcervoucí, vyzýval, abychom konečně pochopili, že islám je naprosto nesnášenlivý a v zemích, kde má většinu, nepřipouští žádnou svobodu svědomí ani náboženství. Varoval před ospalostí Evropy, která přece už zažila dva pokusy islámu převzít vládu v Evropě. Za pří-

mohli lidsky důstojně žít? Na to je jen jediná odpověď: protože tito lidé odmítají zřít se své víry a přijmout islám. V šesti uprchlických táborech v blízkosti města žijí tito lidé v katastrofální situaci. Chybí čistá pitná voda, nedostává se potravin. Lidé spí na holé zemi, hygiena je na nulovém bodě a tím nejvíce trpí malé děti a kojenci, kteří strádají a umírají v nevyzpytatelné nouzi.

Křesťanské poselství je proti násilí, utlačování, proti nucení a ponižování lidské důstojnosti. Každý člověk má právo žít na této zemi lidsky důstojný život. Když mluvíme o globalizaci, pak by se tento pojem neměl omezovat pouze na výrobu, obchod, hospodářství a toky peněz, ale především na mezilidskou solidaritu. Radostné Kristovo poselství může pozitivně změnit tvářnost země. Může nás naučit, že lidé nesmějí být připraveni o život, důstojnost, naději a svobodu, nýbrž že nás křesťanský Bůh miluje a chce život a svobodu.

Der Fels 12/2007

BOËTHIUS A CASSIODORUS - dokončení ze str. 2

„od kořene vylučuje možnost samotné modlitby a božské ctnosti naděje, které tvoří základ vztahu člověka k Bohu“ (Lib. V, 3: PL 63, col. 842).

Smysl utrpení

Závěrečné shrnutí Útěchy filozofie je možno pokládat za syntézu celé nauky, kterou Boëthius rozvíjí sám pro sebe a pro všechny, kteří by se měli ocitnout ve stejných podmínkách. Píše ve vězení takto: „Bojujte proti neřestem, věnujte se vzornému životu orientovanému na naději, která pudí srdce vzhůru, aby dosáhlo nebe modlitbami sycenými pokorou. Úděl, který jste podstoupili, se může změnit, nakolik odmítáte lhát, v obrovský prospěch, máte-li před očima nejvyššího soudce, který vidí věci tak, jak se skutečně mají“ (Lib. V,6: PL 63, col. 862). Každý zadržovaný, ať už skončil ve vězení z jakéhokoli důvodu, cítí, jak tíživé je toto nezvyklé lidské postavení, zvláště když je nelidské, jak se stalo Boëthiovi vzhledem k opakovanému mučení. Zvláště absurdní je pak situace toho, kdo právě jako Boëthius, kterého město Pavia uznává a oslavuje v liturgii jako mučedníka pro víru, je utýrán k smrti z žádného jiného důvodu než pro své přesvědčení názorové, politické a náboženské. Boëthius, symbol nesmírného množství nespravedlivě vězněných ve všech dobách a ve všech zeměpisných šířkách, je ve skutečnosti objektivní branou ke vstupu do kontemplace tajemství Ukřižovaného na Golgotě.

Vědec z Kalábie

Boëthiovým současníkem byl Flavius Magnus Aurelius Cassiodorus, narozený v kalábrijské Squillacci kolem roku 485, který naplnil své dny a zemřel ve Vivariu kolem roku 580. Také on patřil k vyšší sociální vrstvě, věnoval se politickému životu a kulturnímu

mu nasazení jako málokdo jiný v jeho době v Západořímské říši. Snad jediní, kteří se mu mohli vyrovnat stejnou měrou v tomto dvojím zájmu, byli již vzpomenutý Boëthius a budoucí papež Řehoř Veliký (590–604). S vědomím nezbytnosti nenechat upadnout do zapomenutí lidské a humanistické dědictví nahromaděné ve zlatých staletích Římského císařství, spolupracoval Cassiodorus velkoryse, a to na nejvyšší úrovni politické odpovědnosti, s novými národy, které překročily hranice impéria a usadily se v Itálii. I on byl vzorem kulturního setkávání, dialogu, smíření. Historické události mu nedovolily uskutečnit jeho politické a kulturní sny, které směřovaly k vytvoření syntézy mezi římsko-křesťanskou tradicí v Itálii a novou gótskou kulturou. Tytéž události ho přesvědčily o prozíratel-nostním charakteru mnišského hnutí, který se postupně potvrdil v křesťanských zemích. Rozhodl se podporovat ho a věnoval tomu všechno své materiální bohatství i duchovní síly.

Historické poslání mnišství

Pojal ideu svěřit právě mni- chům úkol osvojit si, zachovat a předávat potomkům nesmírné antické kulturní dědictví, aby nepřišlo nazmar. Z toho důvodu založil Vivarium, klášter, kde bylo všechno tak zorganizováno, aby intelektuální práce mnichů byla oceňována jako nejvzácnější a nejnezbytnější. Stanovil, že ti mniši, kteří neměli intelektuální formaci, se neměli

zabývat jen materiální prací a zemědělstvím, ale také přepisováním rukopisů, aby tak pomáhali předávat velkou kulturu budoucím generacím. A to všechno bez jakékoli újmy na mnišském a křesťanském poslání v charitativní aktivitě pro chudé. V jeho nauce rozdělené do různých děl, ale především obsažené v traktátu *De anima* a v *Institutiones divinarum literarum* má modlitba (srov. PL 69, col. 1108) živná Písmem svatým a především ustavičnou recitací žalmů (srov. PL 69, col. 1149) vždy ústřední postavení jako strava nezbytná pro všechny. Zde je příklad, jak kalábrijský učenec uvádí svoji *Expositio in Psalterium*: „Když jsem zanechal v Ravenně starosti o politickou kariéru, poznamenanou nechutným pachem pozemských zájmů a dopřál si Žaltáře, knihy z nebe příšlé, jako autentického medu pro duši, ponořil jsem se do něho nenasytně jako vyprahlý, abych v něm bádal bez ustání a dal se proniknout onou spásnou sladkostí poté, co jsem dostatečně zakusil nesčetných trpkostí aktivního života“ (PL 70, col. 10).

Bojovat proti neřestem a zachovat správnou víru

Hledání Boha zaměřené na jeho kontemplaci – poznamenaná Cassiodorus – zůstává trvalým smyslem mnišského života (srov. PL 69, col. 1107). Dodává proto, že s pomocí Boží milosti (srov. PL col. 1131.1142) je možno dosáhnout nejlepšího užitku ze zjeveného slova využitím vě-

deckých výdobytků a „světských“ kulturních nástrojů vlastních již Řekům a Římanům (srov. PL 69, col. 1140). Cassiodorus se osobně věnoval studiu filozofie, teologie a exegeze bez zvláštní tvořivosti, ale s pozorností k intuicím, které poznával jako platné u druhých. Četl s respektem a úctou především Jeronýma a Augustina. O tomto posledním řekl: „V Augustinovi je vůbec tak veliké bohatství, že se mi zdá nemožné najít něco, o čem by on už dostatečně nepojednal“ (srov. PL 70, col. 10). Citací z Jeronýma naopak povzbuzoval mnichy ve Vivariu: „Palmy vítězství dosahují nejen ti, kteří bojují až k prolití krve nebo kteří žijí v panenství, ale také ti, kteří s pomocí Boží vítězí nad neřestmi těla a zachovají správnou víru. Abyste však, vždy s Boží pomocí, mohli vždy snáze vítězit nad svody světa a jeho potěšením a setrvat v něm jako poutníci, kteří jsou ustavičně na cestě, snažte se především zajistit si spásnou pomoc, jakou nabízí první žalm, který doporučuje ve dne v noci rozjímat o Božím zákonu. Nepřítel totiž nenajde žádnou skulinu, aby k vám pronikl, jestliže všechna vaše pozornost bude zaměřena na Krista“ (*De institutione Divinarum Scripturarum*, 32: PL 69, col. 1147). Je to napomenutí, které můžeme přijmout jako platné i pro nás. I my přece žijeme v době setkávání kultur, kdy hrozí nebezpečí násilí, které ničí kultury, a kdy platí jako nezbytný úkol předávat velké hodnoty a učit nové generace cestě smířování a pokoje. Tuto cestu najdeme, budeme-li se orientovat na Boha s lidskou tváří, na Boha, který se nám zjevil v Kristu.

Bollettino Vaticano 12. 3. 2008
Mezititulky redakce Světla

POTRATOVÁ SPOUŠŤ

V roce 2007 bylo v Německu registrováno 117 000 potratů. Bylo tedy usmrceno tolik dětí, kolik by osadilo místa v 5000 školkách. Potraty však znamenají také velké škody způsobené tělesnému i duševnímu zdraví tisíců žen. Německo na jedné straně usiluje o vybudování velkého množství jeslí, a na druhé straně toleruje masovou likvidaci budoucího pokolení přímo v mateřském lůně.

Kath-net

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

Většinou si myslíme, že ti ne-potřebnější, za které se máme spoluobětovat, jsou velcí hříšníci tohoto světa, matky, které dávají zabíjet své děti, všichni ti, kteří toto vraždění nevíňátek propagují a kteří je provozují, myslíme na šířitele nemravnosti a nestoudnosti, na násilníky, bezbožníky a rouhače...

Pán si však nejvíce a nejobleštěněji stěžuje na jiné, u kterých bychom to nejméně čekali. Ti, kdo nejvíce potřebují Boží milosrdenství, jsou ti kněží, kteří se přestali líbit Pánu, protože přestali být obrazem svého Pána. Stesky na tyto své zbloudilé služebníky vyslovil Ježíš prakticky všem mystikům a mystičkám poslední doby. Právě za ně se na jeho prosby obětovala Terezie z Lisieux, Conchita Cabrera Armida, Consolata Betrone, Alexandrina, Terezie Neumannová, Anna Kateřina Emmerichová, Catalina Rivas a další Ježíšovy smírné oběti.

Jde tedy o záchranu těch Kristem povoláných služebníků, kteří se stali přesně opakem toho, čím by měli být a co se Pánu líbí. To, co na svých vyvolených duších Pán nejvíce oceňuje, je jejich pokora. Miluje ty, kteří jsou maličci, jako děti. Aby mohl konat své největší divy, potřebuje Pán ty, kteří jsou v očích světa ničím. Naopak, běda nám, jestliže nás budou lidé chválit, protože právě tak chválili a oslavovali falešné proroky.

Pán měl již za svého života pochopení pro hříšníky nejrůznějšího druhu. Zastal se cizoložné ženy, odpustil vykřičené nevěstce a jedl s hříšníky a celníky, ale vůbec neměl pochopení pro kněžskou pýchu. Vyslovil na její adresu osmeré běda (Mt 23,13-36). Učinil tak nikoliv proto, že by duchovní vůdce národa vylučoval ze svého milosrdenství, ale protože oni sami je ve své domýšlivosti odmítají a tak jeho působení zabraňují.

Z vyznání konvertitů víme, že nejčastějším životním obdo-

bím, ve kterém se lidé vzdalují od Boha, je jejich dospívání, především když se ocitnou v sekularizovaném studentském prostředí. Je to zcela pochopitelné, protože jde o věk, kdy se začíná plně rozvíjet jejich intelekt a tvoří si svůj vlastní světový názor. V přirozené touze po osamostatnění přestávají respektovat autoritu těch, které dosud chovali v úctě, a chtějí se „postavit na vlastní nohy“. Jestliže však je v tuto dobu neovlivňují a nevedou moudří vychovatelé, u kterých dokonale vyrála zdravá symbióza víry a rozumu, stanou se pro ně přitažlivými vzory právě hlasatelé lákavé neomezené svobody a nezřízené nezávislosti. Před ničím nevaroval Pán tak důrazně, jako před pohoršením dětí a mládeže: Tomu, kdo by pohoršil jen jedno z nich, tomu by bylo lépe, kdyby mu uvázali na krk mlýnský kámen a utopili ho v mořské hlubině. Vyprošovat milost obrá-

duší. Všichni, kteří jsou odpovědní za péči o mládež, budou před Bohem skládat přísné účty za to, jakému vlivu ji vystavují. To platí v mnohem větší míře, pokud jde o výchovu těch, kteří byli povoláni, aby hlásali Boží slovo. Příklad svobodomyšlného a „pokrokového“ Západu by měl být pro nás výstrahou a nikoliv výzvou k následování.

Pán řekl svým učedníkům závažná slova: „Přijde doba, kdy každý, kdo vás zabije, bude se domnívat, že tím slouží Bohu.“ U pyšných a domýšlivých služebníků dochází k něčemu ještě horšímu. Oni se domnívají, že slouží Bohu tím, že zabijí jeho slovo, že je zašlapávají a zakopávají přívalem svých vlastních slov a výmyslů. Kdo má přístup ke kněžskému breviáři a čte v něm každý den homilie starých církevních Otců, zjistí, že skutečně vycházejí ze zjeveného Božího slova, tímto slovem se zabývají, na tomto slově staví, nad tímto slovem žasnou a s úctou o něm rozjima-

PAPEŽSKÝ KAZATEL O DUCHOVNÍ ČETBĚ PÍSMO

„Sekularizace posvátna – tento globální fenomén – se nikde jinde neprojevil tak pronikavě jako právě v sekularizaci posvátných knih Bible. Snaha o vyčerpávající porozumění Písmu za pomoci historicko-filologického studia je totiž velmi podobná snaze odhalit tajemství reálné přítomnosti Krista v Eucharistii za pomoci chemické analýzy konsekrované hostie! Největší nesnázi tohoto typu výlučně vědecké exegeze je to, že naprosto mění vztah mezi interpretem, tedy exegetou a slovem Božím. Bible se stala studijním předmětem, který musí být dotčným profesorem »ovládnut« a vůči němuž také musí – jako pravý muž vědy – zůstat zcela »neutrálním«. Pokud však tyto pojmy aplikujeme na Boží slovo a Krista, stávají se prakticky rouháním. Právě v tomto jediném případě totiž není dovoleno zůstat »neutrálním« a nelze ani dosáhnout nějakého »ovládnutí« Božího slova; je naopak třeba nechat se ovládnout od Něho.

Jinak si totiž nelze vysvětlit toliké krize víry právě mezi znalci Bible. Položíme-li si otázku po příčině chudoby a duchovní vyprahlosti, které vládou v některých seminářích a místech formace, nabízí se jasné vysvětlení: jednou z hlavních příčin je právě způsob, jakým se tam vyučuje Písmu.“

Papežský kazatel O. Raniero Cantalamessa

ni takovým falešným prorokům a vlkům v ovčím rouchu je tedy velkým skutkem milosrdenství, prokazovaným nejen samotným zbloudilým, ale také těm, kteří jsou ohroženi jejich otrávenou naukou, a to jsou v některých případech nepřehledné zástupy

ji, jsou jím skrz naskrz prostoupeny a tak je otevírají a zprostředkují věřícím. Nesmírné škody, jaké působí duším falešní proroci, však nejsou jen v hlásání polopravd a deformací pravého učení, ale také v tom, že rozsévají ducha intelektuální pýchy a suve-

renity, která je v naprostém rozporu s úctou a podřízeností Bohu a jeho Církvi.

Skutečné obrácení takových falešných proroků je daleko obtížnější než obrácení nevěřících a zatvrzelých hříšníků. S touto těžkostí měl co do činění již sám Spasitel. Jestli u někoho neuspěl, tak to byli právě velebnější a starší lidu. Oni se totiž pokládají za ty, kteří pravdu nikoliv hledají, ale určují. Kdyby ji hledali, šli by za Ježíšem, jako šel za ním Nikodém, světlá výjimka mezi farizeji, která potvrzuje pravidlo. Jedině zázrak Božího milosrdenství může přivést k obrácení někoho, kdo je o sobě přesvědčen, že právě on je povolán, aby všechny osvěcoval a vyváděl z temnot a zaostalosti.

O tom, jak je možno vzdorovat Božímu milosrdenství, nás poučuje také pozdvížení, které se zvedlo mimo Církev ve věci, která je ve skutečnosti výlučně její vnitřní záležitostí, a tou jsou její liturgické texty a modlitby. Každý nový protest proti modlitbě za obrácení Židů je jen novým důkazem, jak velice je potřebná modlitba k Božímu milosrdenství za tyto potomky Abrahámovy. V celé neustávající kampani proti velkopáteční modlitbě za Židy ovšem nejde jen o tuto modlitbu. Opravdové výtky na adresu Židů neobsahuje přímluva za jejich obrácení, ale Spasitelovy stesky: „Lide můj, co jsem ti učinil?“, které výmluvně vyčítají Židům jejich zpronevěru, a zatím nikoho nenapadlo na ně útočit. Za pozdvížením proti velkopáteční modlitbě stojí ve skutečnosti reakce na rozhodnutí Svatého otce – znovu vrátit oficiálně do chrámů starobyrou liturgii, která vyžaduje řád, kázeň, podřízenost, pokornou modlitbu a s ní opravdovou víru a zevně projevovanou úctu k Eucharistii.

Čím více je Boží Srdce zraňováno, tím více otevírá přístup k pokladům svého milosrdenství. Je na nás, abychom nepřestávali z něho čerpat právě pro ty, kteří toho nejvíce potřebují.

-/š-

Ne 30. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Z pokladů duše 8.10 Evangelium (P) 8.15 Bolek a Lolek (26. díl): Lunapark (P) 8.25 Farnost Manastur (P) 8.40 Léta letí k andělům (18) - Dana Němcová 9.05 Na koberečku (41) 9.25 Pro zdraví 9.35 Ecce homo: Vladimír Droppa 9.40 Pro vita mundi (74) - Mgr. Ilja Hradecký 10.20 Evangelium 10.30 Mše svatá (L) 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.30 Léta letí k andělům (6) - sochař Otmar Oliva 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Je Bůh mrtev, či živ a zdrav? (1. díl) 16.35 Primiční homilie 16.55 Pro vita mundi (43) - Pavel Wesely 17.30 Evangelium 17.40 Ve jménu Ježíše (18. díl): Řehořovi mniši (P) 18.05 Cesty za poznáním: Taroko George, Victoria Falls, Mekong Delta 18.35 Po stopách Ježíše Krista (4) 19.05 Přírodní zázraky Evropy (7/12) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (474) (P) 20.35 Phatfish (1)(P) 21.35 Klausura 22.00 Bez hábitu: Fraternita malých sester Ježíšových 23.00 První čtení 23.25 Noemova pošta (březen 2008) 0.55 Evangelium 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 31. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Po stopách Ježíše Krista (4) 8.35 Na koberečku (41) 8.50 Primiční homilie kardinála Tomáše Špidlíka SJ 9.15 Octava dies (474) 9.45 Cesty za poznáním: Stonehenge, Chichen, Dougga 10.15 Otevřete nám dveře milosrdenství 10.45 Přírodní zázraky Evropy (7/12) 11.40 Bolek a Lolek (26. díl): Lunapark 11.50 Z pokladů duše (P) 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi (44) - Plk. v. v. František Valdštýn 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Ztracená ovečka 16.30 Rodina 16.50 Léta letí k andělům (18) - Dana Němcová 17.15 Exit 316 (30. díl): Reakce 17.35 Dětská televize (3/2008) 18.05 Po stopách Ježíše Krista (04) 18.35 Bolek a Lolek (27. díl): Malí filmaři 18.45 Cesty za poznáním: Stonehenge, Chichen, Dougga 19.20 Léta letí k andělům (6) - sochař Otmar Oliva 19.45 Farnost Manastur 20.00 Z pokladů duše 20.05 Krásy Čech a Moravy - Karlštejn (P) 20.40 Na koberečku (41) 20.55 Zpravodajské Noeviny 21.05 Ecce homo: Vladimír Droppa 21.15 Noční univerzita: katecheze Mons. Jiřího Paďoura, OFMCap. 22.15 Exit 316 (30. díl): Reakce 22.35 Octava dies (474) 23.05 Phatfish 0.00 Ztracená ovečka 0.25 Je Bůh mrtev, či živ a zdrav? (1. díl) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 1. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Krásy Čech a Moravy - Karlštejn 8.35 Ztracená ovečka 9.00 Pro vita mundi (74) - Mgr. Ilja Hradecký 9.40 Cesty za poznáním: Hohe Tauern, Námaskard 10.10 Kulatý stůl na téma: Dokumentární cyklus Putování Modrou planetou 11.40 Bolek a Lolek (27. díl): Malí filmaři 11.50 Z dětské duše: Ideální tatínek 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Mater - koncert Ivy Bittové

13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (18) - Dana Němcová 16.30 Pro vita mundi (44) - Plk. v. v. František Valdštýn 17.10 Ztracená ovečka 17.35 Cesty za poznáním: Hohe Tauern, Námaskard 18.10 Dětská televize (3/2008) 18.35 Bolek a Lolek (28. díl): Mašuruje vojsko 18.45 Farnost Manastur 19.05 Přírodní zázraky Evropy (8/12) 20.00 Z dětské duše: Ideální tatínek 20.05 Misijní magazín (21) (P) 21.05 Svědek naděje (4. díl) (P) 21.35 15 let po rozvodu - jací jsme? (2. díl) (P) 22.05 Octava dies (474) 22.35 Kinetograf múz: ARCHITEKTURA 23.35 Farnost Manastur 23.50 Léta letí k andělům (18) - Dana Němcová 0.20 Pro vita mundi (44) - Plk. v. v. František Valdštýn 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 2. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Ecce homo: Vladimír Droppa 8.10 Svědek naděje (4. díl) 8.45 Kinetograf múz: ARCHITEKTURA 9.40 Zpravodajské Noeviny 9.55 Cesty za poznáním: Lemmenjoki, Wadi Rum, Chobe River 10.30 Mše svatá (L) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Rodina 12.30 Léta letí k andělům (18) - Dana Němcová 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Jan Pavel II. (P) 16.15 Noční univerzita: katecheze Mons. Jiřího Paďoura, OFMCap. 17.20 Přírodní zázraky Evropy (8/12) 18.15 Exit 316 (31. díl): Selhání (P) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (20. díl): O poslušnosti 18.45 Cesty za poznáním: Lemmenjoki, Wadi Rum, Chobe River 19.15 Pro vita mundi (74) - Mgr. Ilja Hradecký 19.55 Z pokladů duše 20.00 Jan Pavel II. 20.10 Jsem šťastný, buďte i vy! 20.40 Pro zdraví (P) 20.50 Ztracená ovečka 21.20 Krásy Čech a Moravy - Karlštejn 21.55 Po stopách Ježíše Krista (4) 22.25 Pro vita mundi (74) - Mgr. Ilja Hradecký 23.05 Záznam mše svaté 0.35 Léta letí k andělům (6) - sochař Otmar Oliva 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 3. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Octava dies (474) 8.35 Dětská televize (3/2008) 9.00 Noční univerzita: katecheze Mons. Jiřího Paďoura, OFMCap. 9.55 Na koberečku (41) 10.15 Svědek naděje (4. díl) 10.45 Krásy Čech a Moravy - Karlštejn 11.20 Exit 316 (31. díl): Selhání 11.40 Bolek a Lolek (28. díl): Mašuruje vojsko 11.50 Z dětské duše: Ideální tatínek 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Přírodní zázraky Evropy (8/12) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Krásy Čech a Moravy - Karlštejn 16.40 Farnost Manastur 17.00 Po stopách Ježíše Krista (4) 17.35 Kinetograf múz 18.35 Bolek a Lolek (29. díl): Mořská příhoda 18.45 Ecce homo: Iveta Okresová (P) 18.50 Pro zdraví 19.00 Cesty za poznáním: Stonehenge, Chichen, Dougga 19.30 Exit 316 (31. díl): Selhání 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z dětské duše: Ideální tatínek 20.05 Pro vita mundi (75) - P. Stanislav Krátký, probošt mikulovský (P) 20.45 Octava dies (474) 21.15 Na koberečku (41) 21.30 Pro zdraví 21.40 Primiční

Středisko Eljon ve Špindlerově Mlýně pořádá v termínu od 12. do 16. května 2008 pobyt pro seniory „Jak si udržet paměť i ve vyšším věku“. Lektor: P. Jiří Šlégr. Cena: 1350 Kč/os. (ubytování, plná penze, program, parkovné). Informace a přihlášky: Středisko Eljon, 543 51 Špindlerův Mlýn 33; tel.: 499 523 852 nebo 732 580 154; e-mail: info@eljon.cz.

homilie kardinála Tomáše Špidlíka SJ 22.00 Ztracená ovečka 22.30 Po stopách Ježíše Krista (4) 23.00 Svědek naděje (4. díl) 23.30 Kulatý stůl na téma: Dokumentární cyklus Putování Modrou planetou 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 4. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Kinetograf múz 9.00 Jsem šťastný, buďte i vy! 9.25 Exit 316 (31. díl): Selhání 9.45 Misijní magazín (21) 10.50 Cesty za poznáním: Hohe Tauern, Námaskard 11.10 Octava dies (474) 11.40 Bolek a Lolek (29. díl): Mořská příhoda 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ve jménu Ježíše (18. díl): Řehořovi mniši 12.35 Ztracená ovečka 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Otazníky na téma: Okultismus 17.35 Jsem šťastný, buďte i vy! 18.00 Zpravodajské Noeviny 18.15 Exit 316 (31. díl): Selhání 18.35 Bolek a Lolek (30. díl): Mořská výprava (P) 18.50 Pro vita mundi (75) - P. Stanislav Krátký, probošt mikulovský 19.30 Cesty za poznáním: Hohe Tauern, Námaskard 20.00 Z pokladů duše 20.05 Hlubinami vesmíru (P) 20.50 Krásy Čech a Moravy - Karlštejn 21.20 Ecce homo: Iveta Okresová 21.35 Svědek naděje (4. díl) 22.05 Na koberečku (41) 22.20 Misijní magazín (21) 23.25 Zpravodajské Noeviny 23.35 Noční univerzita: katecheze Mons. Jiřího Paďoura, OFMCap. 0.35 Ecce homo: Iveta Okresová 0.45 Octava dies (474) 1.15 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 5. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Ecce homo: Iveta Okresová 8.10 Jsem šťastný, buďte i vy! 8.35 Exit 316 (31. díl): Selhání 8.55 Ve jménu Ježíše (18. díl): Řehořovi mniši 9.20 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Myvatn (P) 9.40 Čteme z křesťanských periodik (P) 9.45 Kinetograf múz 10.40 Ztracená ovečka 11.10 Pro vita mundi (44) - Plk. v. v. František Valdštýn 11.45 Klaunský pohádkový kuffík (21. díl): O prohanosti 11.55 Z pokladů duše 12.05 Rodina 12.30 15 let po rozvodu - jací jsme? (2. díl) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (7) - P. František Lízna, SJ 16.25 Ztracená ovečka 16.55 Krásy Čech a Moravy - Karlštejn 17.35 Farnost Manastur 17.55 Rodina 18.20 Na koberečku (41) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (21. díl): O prohanosti 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Myvatn 19.25 První čtení (P) 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Po stopách Ježíše Krista (5) (P) 20.35 Primiční homilie P. Jaroslava Němce, SDB (P) 20.55 Svědek naděje (4. díl) 21.20 Jsem šťastný, buďte i vy! 21.45 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Myvatn 22.05 Na koberečku (41) 22.20 Přírodní zázraky Evropy (8/12) 23.15 Pro vita mundi (75) - P. Stanislav Krátký, probošt mikulovský 0.00 Mater - koncert Ivy Bittové 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

LITURGICKÁ ČTENÍ -

pokračování ze str. 3

řikali: „Viděli jsme Pána.“ On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho ruku jizvy po hřebecích a nevlořím svůj prst na místo hřebů a nevlořím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Milosrdní bratři Vás zvou na **SVATODUŠNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU (pro mladé muže) v sobotu 3. května 2008** od 9 do 17 hodin. Program: modlitby, přednášky, adorace, možnost duchovní porady a mše svatá. Prosíme, hlase se předem do 28. dubna (kvůli jídlu). Po domluvě je možné i přespání. Místo konání: Milosrdní bratři - Vídeňská 7, 639 00 Brno. Zastávka „Nemocnice Milosrdných bratří“ tramvají č. 2, 5, 6, 7. Je to druhá zastávka za Mendlovým náměstím. Příhlášky: tel. 543 165 197, e-mail: obnova@milosrdni.cz nebo přes formulář na <http://www.milosrdni.cz> - sekce akce/pozvánky.

POUTNÍ MÍSTO KRÁLÍKY - Z KALENDÁŘE AKCÍ NA ROK 2008

Mariánské první soboty: (datum - pozvaný host) 3. května - P. Miloš Kolovratník. Program: 9.00 růženc • 9.30 přednáška (host) • 10.15 Adorace, možnost zpovědi • 11.00 mše svatá • 12.00 přestávka • 13.00 volná beseda s pozvaným hostem • 13.30 požehnání milostivým obrazem, závěr.

Víkendové duchovní obnovy: (datum - téma - exercitátor) 18.-20. dubna - Křesťan v moderním světě (P. Michalčík). Program: Duchovní cvičení začínají v uvedeném první datum v 18.00 večer, kde se upřesní další program. Informace ohledně jídla a bydlení na www.poutnidum.cz.

Bohoslužby a poutě: 3. května - Poutí pro chlapy (dopoledne duchovní program 1. soboty, odpoledne - hudba, opékání prasete, občerstvení, šipky a jiné sporty).

Akce pro děti a celou rodinu: 26. dubna - 14.00 kuličkyáda (také „čarodějnice“ - oheň, opékání buřtů).

Kontakt: Klášter redemptoristů, Kopeček 1, 561 69 Králíky, tel.: 465 631 744, e-mail: kraliky@cssr.cz, internet: www.kraliky-klaster.cz • Poutní dům, Dolní Hedeč 2, 561 69 Králíky, tel.: 465 631 178, mobil: 605 912 840, e-mail: info@poutnidum.cz, internet: www.poutnidum.cz.

Matrice svatokopecká zve na koncert pražské hudební skupiny **LINHA SINGERS**, který se uskuteční ve středu 23. dubna 2008 od 18 hodin na Svatém Kopečku u Olomouce v kapli Jména Panny Marie v ambitech svatokopecské baziliky. V programu zazní skladby Mozarta, Haydna, Marcella, Linhy apod. Předprodej vstupenek je od 1. dubna 2008 v prodejní knih Matice Cyrilometodějské na Dolním nám. 24 v Olomouci.

Oprava: V 7. čísle Světla na str. 4 jsme v článku „Prostě se ne-trap“ nesprávně uvedli český název hnutí, které Veronika Williamsová založila. Hnutí nese název „Modlitby matek“. Omlouváme se za toto nedopatření. Toto hnutí působí také u nás a na Slovensku. Kontaktní e-mailová adresa je hnuti-mm@email.cz, odpovědná vedoucí paní Růžena Fialová.

Liturgická čtení

Neděle 30. 3. - 2. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 2,42-47

Ž 118(117),2-4.13-15.22-24

Odp.: 1 (Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky. Nebo: Aleluja.)

2. čt.: 1 Petr 1,3-9

Ev.: Jan 20,19-31

Slovo na den: *Abyste věřili, že Ježíš je Syn Boží.*

Pondělí 31. 3. - slavnost

Zvěstování Páně

1. čt.: Iz 7,10-14

Ž 40(39),7-8a.8b-9.10.11

Odp.: srov. 8a+9b (Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.)

2. čt.: Žid 10,4-10

Ev.: Lk 1,26-38

Slovo na den: *Milost u Boha.*

Úterý 1. 4. - ferie

1. čt.: Sk 4,32-37

Ž 93(92),1ab.1c-2.5

Odp.: 1a (Hospodin kraluje, oděl se velebností. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 3,7b-15

Slovo na den: *Vítr vane, kam chce.*

Středa 2. 4. - nez. pam. sv. Františka z Pauly

1. čt.: Sk 5,17-26

Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9

Odp.: 7a (Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 3,16-21

Slovo na den: *Ke světlu.*

Čtvrtek 3. 4. - ferie

1. čt.: Sk 5,27-33

Ž 34(33),2+9.17-18.19-20

Odp.: 7a (Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 3,31-36

Slovo na den: *Kdo náleží zemi, mluví pozemsky.*

Pátek 4. 4. - nez. pam. sv. Isidora

1. čt.: Sk 5,34-42

Ž 27(26),1.4.13-14

Odp.: 4ab (Jedno od Hospodina žádám, abych směl přebývat v Hospodinově domě. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 6,1-15

Slovo na den: *To řekl, aby ho zkušel.*

Sobota 5. 4. - nez. pam. sv. Vincence Ferrerského

1. čt.: Sk 6,1-7

Ž 33(32),1-2.4-5.18-19

Odp.: 22a (Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 6,16-21

Slovo na den: *Už se setmělo.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

29. BŘEZNA - 5. DUBNA

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 30. 3.	PO 31. 3.	ÚT 1. 4.	ST 2. 4.	ČT 3. 4.	PÁ 4. 4.	SO 5. 4.									
Antifona	471	527	1335	1478	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	471	527	1335	1479	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582		
Antifony	472	528	1336	1480	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	813	914	813	914	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	514	577	1337	1480	523	588	526	591	529	595	532	599	536	602		
Antifona k Zach. kantiku	515	578	1337	1480	523	588	1344	1488	530	595	533	599	1345	603		
Prosby	515	578	1337	1481	523	588	526	592	530	595	533	599	536	603		
Závěrečná modlitba	515	578	1338	1481	524	589	1344	1488	530	596	1345	1489	1346	1490		
Modlitba během dne:																
Hymnus	482	541	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583		
Antifony	474	530	1338	1481	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584		
Žalmy	474	530	1265	1403	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	476	532	1338	1482	524	589	527	593	530	596	534	600	537	604		
Závěrečná modlitba	515	578	1338	1481	524	589	527	592	530	596	533	600	537	603		
Nešpory:																
SO 29. 3.																
Hymnus	477	533	477	533	1339	1483	517	581	517	581	517	581	517	581		
Antifony	478	534	478	534	1340	1484	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	538	605
Žalmy	478	534	478	534	1340	1484	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	513	576	516	579	1342	1486	525	590	528	593	531	597	535	601	538	605
Ant. ke kant. P. M.	513	576	516	579	1343	1487	525	590	1344	1488	532	598	535	601	539	605
Prosby	513	576	516	579	1343	1487	525	590	528	594	532	598	535	602	539	606
Záv. modlitba	515	578	515	578	1338	1481	524	589	1344	1488	530	596	1345	1489	541	608
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1242	1379	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin:

29. 3. • 12. 4. • 19. 4. • 17. 5. • 24. 5. • 31. 5.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ZJEVENÍ KRISTA VE TŘINÁCTI STALETÍCH KŘESŤANSKÉHO UMĚNÍ
Jean-Marie Tézé • Z francouzského originálu přeložila Kateřina Mimra

Fundovaný pohled historika umění a znalce duchovního života zdařile představuje umění prvních staletí křesťanství – jak textem, tak i vlastními fotografickými reprodukcemi.

Refugium Velehrad-Roma s. r. o.

Křídový papír, váz., 186 x 186 mm, 224 stran, 300 Kč

HLAS JEMNÉHO VÁNKU – VNITŘNÍ ŽIVOT A VZTAH S BOHEM

Cesare Falletti • Z italských přeložila Kristýna Kutílková

Autor chce čtenáře uvést do duchovního života, ve kterém zkušenost Božího milosrdenství, pozorné naslouchání Slovu a modlitba docházejí naplnění v setkání s bratry a sestrami. Evangelium, které nám přináší opravdové poznání Boha, se stává školou života a lidského společenství. Pouze srdce očištěné milostí, Slovem a svátostmi, srdce přijímající Boží dar a radostně na něj odpovídající může dosáhnout blahoslavenství vidění Boha. Na zemi, ve tvářích bratří, a jednou i ve slávě, kde na Boha pohlédne tváří v tvář.

Paulínky • Brož., 115 x 175 mm, 104 stran, 165 Kč

ŽIVOT V USMÍŘENÍ

Amedeo Cencini • Z italských přeložila Dana Vočadlová

Autor se v knize zabývá tématem našich „limitů“, tzn. všeho, v čem se projevuje lidská slabost, kterou člověk tak často a rád ignoruje. Naše omezení a slabosti jsou většinou považovány za negativní aspekty lidské osobnosti. Málokdy se na ně díváme z pozitivního hlediska, jež však napomáhá růstu a procesu integrace. Neboť právě zde se může plně ukázat moc Boží lásky.

Paulínky • Druhé vydání

Brož., 120 x 200 mm, 168 stran, 170 Kč

ŽIVOT POD VLÁDOU KRISTOVOU

Raniero Cantalamessa • Z italských přeložila Ivana Hlaváčová

Autor napsal tuto knihu na podkladě svých postních kázání v paapežském paláci a krok za krokem ji vyzkoušel při duchovních cvičeních pro nejrůznější kategorie, od klauzurních společenství po laiky pracující ve světě. Čtenáři může posloužit jako vodítko pro duchovní cvičení či rekolekce, jako průvodce nového života v Duchu, jako pomůcka při evangelizaci, katechezi, misijních příležitostech a především jako podnět k osobní meditaci o Božím slově.

Karmelitánské nakladatelství • Třetí vydání

Váz., přebal, 130 x 208 mm, 216 stran, 249 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.